

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

*"Därigenom bliver lagen
vanmäktig, och rätten
kommer aldrig fram. Ty
den ogudaktige snärjer
den rättfärdige; så fram
står rätten förvrängd."*

(Hab 1:4)

Kampen för det himmelska medborgarskapet

Asta Olausson, som via radikala studentkretsar kom att hamna i knarkträsket, blev frälst i Maranataförsamlingen. Efter många år i församlingstjänst, talar berättar hon i en intervju för Radio Maranata och Midnattsropet om vad livet i församlingen innebär. En förverkligad vision. STINA FRIDOLFSSON ställde frågorna.

Vad innebär det att vara utanför lägret? Du har många år lyssnat till Arne Imsens förkunnelse, och delat församlingens kamp att förkroppsliga den urkristna församlingens ideal. Hur vill du verbalisera detta med att följa Jesus?

-Det är både en kunskap och en känsla. Jag kan sitta i en buss med en massa människor, och ändå känna att jag har ingen delaktighet med människors förväntningar och drömmar. Jag har ett evighetsperspektiv, jag har upplevt Jesus i mitt hjärta och väntar att han ska komma tillbaka för att hämta mig hem till himlen.

Bibeln säger att han ska komma tillbaka, och jag har en längtan i mitt hjärta att komma hem till himlen. De löften bibeln ger att han ska

komma tillbaka. Jag känner att jag har mitt medborgarskap i himlen. Där hör jag hemma, och upplever det så tydligt. Man har ingenting här på jorden...

Asta, du var vänsteraktivist, du läste statskunskap och ville gärna få en tjänst att kalkylera med budget och administration - för att förbättra samhället. Har du nu flytt i något verklighetsfrämmande för att dessa drömmar gick i krasch?

-Det här är verkligheten! När jag var aktiv i vänstersammanhang, så var det något där som gjorde mig besviken och fick mig att förlora visionen. Det var att man samlades i vänstergrupper och ungdomsgrupper och pratade om hur man skulle förändra situationen i Vietnam eller Kina eller så där, men när det gällde närmaste kvartret, då blommade egoismen. Man kunde inte avstå från sin egen bekvämlighet för att förverkliga ett ideal.

Upplevde du den brottningskampen inom dig själv också, eller var det just i omgivningen du tyckte att man svek?

-Ja, det är klart jag upplevde inom mig själv också. Det projicerade jag på omgiv-

ningen som jag försökte vara en del av. Till saken hör att de vänsterkretsar jag umgicks i var studentsammanhang från en högre social klass, så orättfärdigheten blev ytterligare markerad. Det var som man sa "vinsocialister".

Du fick ett förakt mot det där livet, fastän du själv var inne i det?

-Ja, det blev ett förakt mot inte åsikterna, men gestaltningen av dem. Och jag såg ingen möjlighet att förverkliga idealen. Människan är oförbätterlig. Jag hade inget svar.

-När jag blev frälst, så blev jag född på nytt; jag blev som ett barn. Jag upplevde konkret att all den kunskap jag hade kunnat tillgodogöra mig under hela mitt liv, blev plötsligt värdelös. Det fanns ingen relation till den längre. Jag måste växa upp och få en ny relation till livet, med nya värden och nya mål och ett nytt sätt att forma sitt liv utifrån ett evighetsperspektiv.

Där kommer kanske begreppet Utanför Lägret in?

-När jag var nyfrälst kunde jag ju inte verbalisera det på det sättet, jag upplevde att jag var född på nytt, ett litet barn. Jag måste lära mig allt, måste växa till. Plötsligt visste jag inte vem jag var, utan var

tvungen att få en ny identitet. Både som människa och i min funktion i samhället.

Fick du någon hjälp?

-Ja, i församlingen var det ju en väldigt hjälp med bibelstudierna och de dagliga bönemötena, där jag lärde mig komma in i ett personligt umgänge med Jesus Kristus. Men visst är det en kamp varje dag. När jag upplevde livsförvandling vid Golgata kors, fick jag en sådan kärlek till Jesus; den nyfrälstes glädje över vad Jesus har gjort. Det gäller att bevaras i denna frälsningsglädje då man fått distans till den första upplevelsen då man rycktes upp ur sitt gamla eländiga liv.

Du ser församlingens kamp i relation till vad som sker i samhället. Hur upplever du det?

-Det är samma kamp som individen har. Att inte uppslukas av samhället. Att bevara sitt medborgarskap i himlen. Det är samma sak för församlingen. Att man inte engagerar sig i samhällsdebatten med dess frågor. En sak är ju att känna sin tid, men det gäller att inte bli involverad i samhällets hierarki, gå upp i någon karriär.

Församlingen måste vara medveten om sin utväljelse,

”Enda sättet vi kan bemöta ondskan och laglösheten på, är att vara en stad på berget; verkligen leva ut församlingens ideal. Följa Jesus och bara genom att finnas visa att det finns en annan väg.”

sin utkorelse, att man hör Jesus till, att man inte är av denna världen, utan är en del av Guds rike. Det är en dimension av detta som inte får gå förlorad - för då går man ju själv förlorad.

För att bevara sin integritet måste man alltså hålla distans till samhällsfrågorna?

-Inte frågorna i sig, men man kan inte engagera sig i samhällets lösning av dem. Frågorna finns ju där. Vi behöver bara blicka ut över vårt land idag, så ser vi till exempel hur våldet kryper ner i åldrarna, sextonåringar tar livet av varandra. Det är ju fruktansvärt.

Ja, det går ju också nämna lagstiftningen, familjesituationen. Hur ska vi möta detta?

-Enda sättet vi kan bemöta ondskan och laglösheten på, är att vara en stad på berget; verkligen leva ut församlingens ideal. Följa Jesus och bara genom att finnas visa att det finns en annan väg. Vi kan exempelvis nämna kvinnans frigörelse. I församlingen håller vi fast vid det som var från begynnelsen; det ursprungliga. Det stora är att kunna ödmjuka sig och uppleva värdet av att hålla fast vid de ursprungliga strukturerna,

och så få Guds välsignelse.

Det finns något väldigt rikt i detta att vara kvinna fullt ut. Jag kan aldrig bli man. Det är något som gått förlorat med könsrollernas uppluckring. I församlingen kan man ta vara på det kvinnliga och det manliga som det var från begynnelsen. Det finns något väldigt äkta och tillfredsställande i att följa den gudomliga ordningen. Att få underordna sig och ödmjuka sig. Det är något väldigt fint, det är en vila och det finns ett ljus över detta.

-Man får en riktlinje, man får en övernaturlig hjälp - Guds Ord. Det håller! Jesus är densamme. Det blir inget experimenterande hit och dit med människovärdet. Tänk på aborterna. Ingen vet egentligen vilken fruktansvärd nöd människor lever i när de saknar normer.

-Tänk att få hålla en linje. Det här säger Guds Ord, så här är det. Så kan vi vara engagerade i samhällsutvecklingen. Genom att vara ett ljus i mörkret.

Vad är "lägret"?

-Läger är allt som etablerar sig i tiden. Det kan vara det omgivande samhället, men kan också vara församlingen som gått miste om det himmelska perspektivet, och blir

ett etablissemang bland andra i tiden. Bara det här med bidrag t ex. Det leder till en kommunikation mellan samhället och församlingen, som binder församlingen i tiden eller i samhället.

-Hoppet om Jesu tillkomme är en bärande kraft. När man föds på nytt genom anden, så tillhör man ju himlen. Man föds genom Guds Ande. Man får en del av himlen i sig. Man upplever att detta är vårt rätta hem. I tiden har vi en uppgift, att vinna människor för Guds rike och bevara det ursprungliga evangeliet. Det är ju genom det människor kan bli frälsta. Jag är så oerhört tacksam för den undervisning som finns i Maranataförsamlingen. Den drar upp klara riktlinjer utan kompromisser. Denna undervisning formar min livsstil och syn på olika ting.

-Jag känner mig som en främling i tiden. Man ser ju

hur den tiden går mot sitt slut, sin upplösning. Människor grips av ångest och förskräckelse över naturkatastrofer och miljöförstöring. Men man ser också hur familjen slits sönder, hur föräldrar och barn inte längre når varandra, hur kärleken kallnar. Det skapar ju en fruktansvärd ångest och förtvivlan hos människor.

Men det finns något annat. Det finns en Jesus som kan frälsa och befria, som kan ge mätnad; han ger en frid som inte världen ger, en gudomlig frid. Jesus säger: Kom till mig ni alla som arbetar och är betungade, så ska jag ge frid. Människor går under av skuldkänslor, men Jesus har betalat vår skuld.

Den skuld som är betald finns inte mer. Men man måste ta emot Jesus för att komma i åtnjutande av evangelium, glädjens budskap, få hopp för evigheten och en boning i himlen. ■

UTANFÖR LÄGRET!

-i ett alltmer totalitärt samhälle

Berno Vidén

Samhället blir alltmer centraliserat med en förstärkt styrande makt över medborgarnas tankar och handlingar. Ny gemensam diskrimineringslag, ny enhetlig lag för kassor, nytt centraliserat skolverk. Samtidigt slås samhälleliga grundfundament såsom äktenskap och familj sönder. Om församlingen i trohet vill följa Jesus och stå för bibliska sanningar hamnar den odiskutabelt utanför samhället.

LÅNGT GÅNGNA PLANER för samkörning av staliga verk, en enhetlig

diskrimineringslag och ett mer centralt styrt skolverk är exempel på den utveckling Staten arbetar på för att bättre kunna kontrollera medborgarnas tankar och handlingar. Låter som fiction men Bibeln avslöjar för den som vill läsa att det är just en totalitär stat i en global värld som kommer att utgöra det främsta vapnet i kampen mot Guds ord i den yttersta tiden.

I Sveriges Riksdag har många ödesdigra beslut fattats som starkt bidragit till att vi idag lever i en situation där omoral och perverst leverne upphöjts till norm. Idag tar inte debatterna upp om abort ska anses legalt eller inte utan vid vilken ålder det ofödda barnet ska anses tillräckligt omänskligt för att kunna dräpas. På liknande sätt har samlevnadsfrågorna sjunkit till en sådan låg nivå att ingen representant för något parti i Riksdagen ens vågar nämna hur fel och ödesdigert det är för ett samhälle då det legaliserat homosexuell samlevnad. Den som vågar ifrågasätta de normer som idag lagstad-

gats fram hotas med rättsliga repressalier. De frågor som tidigare fick sitt absoluta De som tidigare rakryggat uttalade sitt absoluta och odiskutabla nej i försvar av ett sant människovärde i kampen mot självdestruktion, har på några få decennier fått ge vika för nedbrytande krafter. Genom massiv lobbyverksamhet i skolor, riksdag och andra institutioner har människors syn på moral och etik metodiskt fördärvats.

Så sent som 1973 beslutade Riksdagen för första gången att homosexuell samlevnad skulle anses som acceptabel samlevnadsform. Efter att den inriktningen togs har flera ödesdigra beslut fattats som varit med och beseglade nationens öde. Åren innan den s.k. *Antidiskrimineringslagen* antogs 1986 var stormiga då en liten klick av delegater från de homosexuellas riksförbund (RFSL) tilläts att med lögn och skrämselfpropaganda agera fritt för att få igenom sina krav. Moralen sänktes snabbt med hjälp av följsamma politikernas stöd. Samtidigt

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE

Berno Vidén

berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR

Stina Fridolfsson

stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION

Ulla Näsholm

ulla.nasholm@midnattsropet.se

Paulus Eliasson

paulus.eliasson@midnattsropet.se

ADRESS

Besök: Bällstavägen 100, Bromma

Post: Box 201 34, 161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83, Telefax: 08-98 21 39

INTERNET

Hemsida: www.midnattsropet.se

E-post: info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen,

Pg 495 46 24-5, Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

TRYCK

BMC Tryck & Förlag, Bromma 2008

ISSN 1653-5871

Tidningen Midnattsropet utges 6 ggr/år av Maranataförsamlingen i Stockholm.

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

pågick ett massivt bombardemang i landets skolor där man tilläts inpränta den sexuella världens totala frigörelse hos de utlämnade barnen. Aningslösa rektorer öppnade i inlärd demokratisk ordning dörrarna för dessa ulvar som hade som mål att slå sönder den identitet eleverna fått genom skapelsens egen ordning och frigöra sexuella drifter.

Under de åren förespråkades även pedofili öppet av språkrör inom RFSL men där tvingades man till tystnad på grund av politiskt otidsläge. Exempelvis såldes en vidrig bok i deras bokhandel som man efter påtryckningar plockade bort från hyllorna, där incest lyftes fram som ideal genom att en far kan hjälpa sin son fram till de första sexuella upplevelserna.

MOTSTÅNDET FRÅN kristenheten i stort var under dessa avgörande år knappt märkbart. Så fort frågan om RFSLs framfart togs upp tystades den lika snabbt ner av en slumrande kristenhet som inte insåg vilken fara dessa mörkrets krafter utgjorde för vårt folk. Maranatafolket agerade i stort sett enasamma under den här tiden och varnade kraftfullt för vilka negativa konsekvenser de homosexuellas krav skulle få för samhället. Tidningarna skrev om de opinionsmöten församlingen anordnade och RFSLs utsända hejdukar för våldsam fram och ställde till kaos på de platser mötena annonserades. Syftet var att med sina militanta metoder skrämja olika föreningar från att hyra ut lokaler till Maranataförsamlingen, något man delvis lyckades med.

Den första antidiskrimineringslagen antogs utan något som helst motstånd från det etablerade samhället och därefter har vi sett hur lag efter lag stiftats för att legalisera och normalisera det Guds Ord benämner som styggelse. Nästa steg i den politiska agendan är att neutralisera äktenskapet och få in alla typer av samlevnadsformer under en och samma lag. Riksdagens olika partier debatterar utifrån olika synpunkter och en och annan ledamot försöker till en viss gräns att hejda utvecklingen men alla sitter i samma båt. Förhårdelsens gräns är för länge sedan överskriden och den smutsiga flod som väller fram över vårt land går inte att hejda. Det politiska motståndet blir i sammanhanget skuggboxning.

PÅSTÅENDEN SOM GÖRS från plenisalen hävdar att en stor grupp människor

diskrimineras på grund av en avvikande sexuell läggning. Argumenten presenteras på ett sätt som gör gällande att de homosexuella strävar efter trohetsförhållanden när verkligheten istället visar på att den bejakade livsstilen oftast handlar om ohämmad promiskuitet, en livsstil ingen lag i världen förmår att hejda. Trots att det är ett fåtal medborgare som valt att praktiskt leva i ett enkönat förhållande får media det att framstå som att det handlar om ett stort antal.

Att det svenska samhället och andra kulturer överhuvudtaget fortfarande fungerar beror på att just kärnfamiljen är den naturliga grundstenen i samhällsbygget. På det sättet har det varit i de flesta kulturer världen över. Då en kultur överger denna naturliga familjekonstellation slås också grunden för det samhället bort. Enligt ny statistik från SCB växer två tredjedelar av Sveriges barn idag upp i en typisk kärnfamilj med två föräldrar och samtliga barn gemensamma.

Nu agerar politiker och opinionsbildare utifrån en förljugen verklighet. Medborgarna påhyvlas falska ideal som om homosexuella förhållanden vore det mest självklara i livet. I själva verket handlar det om hur en liten grupp människor med maktpositioner och inflytande utifrån sina egna lustar driver landet mot moralisk bankrutt. Man har mage att kalla det för att värna om de svaga och lidande men i verkligheten bryter man genom dagens lagstiftning ner hela samhällsstrukturen.

Kristdemokraterna går i dagarna mot sina allierade i regeringen i försök att hejda förslaget om att äktenskapslagen ska omfatta även homosexuella. Kd's insats blir dock verkningslös eftersom man kompromissat sig fram till sina vunna positioner och gått in under det politiska spelets villkor. Redan partiets tillkomst var en frukt av pingströrelsens utveckling där man övergivit en ursprunglig biblisk linje och börjat uppmana sina medlemmar att engagera sig politiskt.

För inte så länge sedan var det Kd som gick i bräsch för att öppna svensk sjukvård åt utländska kvinnor som önskar utföra abort. Då partiet kom in i Riksdagen tvingades dess ledare att lämna sitt engagemang i Ja till Livet-rörelsen som aktivt arbetar mot den absurda abortutvecklingen i landet. Kd har även stoltserat med att ha öppet homosexuella ledare inom vissa av sina förbund. Dessa få exempel borde vara tillräckliga för att

se hur omöjligt det är att förena kristendom och partipolitiskt arbete.

UNDER FÖREVÄNDNINGEN AV att bättre utöva kontroll över presumtiva *brottslingar* vill regeringen slå samman sju diskrimineringslagar och fyra ombudsmän till en stor heltäckande enhet. På liknande sätt ska flera statliga verk som handhar utbetalningar tillsammans med Skatteverket samköra sina register. Även Skolverket flyttar fram sina positioner och frantar lokala beslutsfattare mandat i skolfrågor, allt för att få en mer likriktad statlig skola och därigenom motverka att föräldrar tar egna initiativ som att exempelvis bedriva hemundervisning.

Det som nu äger rum i Sverige där destruktiva förhållanden upphöjts till norm, är början till slutet för nationen. Ödesdigra beslut fattas vilka beseglar nationens öde. Inget samhälle kan överleva med en regim som så totalt öppnar avgrundsbrunnarna och, inte bara tillåter, utan lagstiftar för att erkänna som normalt äktenskap mellan två personer av samma kön. Det är en stor styggelse inför Gud och människor.

DET FINNS INGEN räddning för Sodom. Framtiden ligger hos Guds församling, vilket kan tyckas paradoxalt med den insikten att det blir trängre och trängre för församlingen i världen. Det är ingen klyscha i självmedömkan över att ha blivit missförstådd av det omkringvarande gudsfientliga samhället. Det är en ära för församlingen att få säga *nej* till världen och få följa Jesus på den väg han gått före. Att församlingens väg i världen genom tidens olika sekler är smal är något historien ger vittnesbörd om och något Herren Jesus Kristus själv informerar om. Men det är en väg som leder till livet. Han kallar församlingen till sig samtidigt som han deklarerar att *denna världens furste kommer och att I mig finnes intet som hör honom till.*

Församlingen är satt att vara en stad på berget som sprider rättfärdighetens ljus i en mörk värld. Att leva på berget är att i ord och handling stå på Klippan Kristus. Församlingen sätter inte själv upp villkoren för lärjungaskap utan går den väg Herren Jesus själv anvisat. Församlingen har sin givna plats hos Jesus - Utanför lägret! "*Ty vi hava här ingen varaktig stad, utan söka efter den tillkommande staden.*" ■

FRÄMMAN

Gud talar till sitt folk och genom sitt folk. Ofta genom elden.

Detta är en alldeles speciell uppenbarelse, och den kommer igen rakt igenom hela den heliga historien. Vi ser också hur Guds budbärare och profeter har fått förmedla hans budskap. Det har manifesterats på olika sätt, men oftast genom eld.

Elden öppnar inte möjligheter för diskussioner och resonemang. Elden har två tydliga och klara kännetecken då vi läser om den i den heliga Skrift. För det första är den ett alldeles speciellt uttryck för Guds välbehag, och då framkallar den jubel. Men samma Guds eld som också uttrycker hans kärlek manifesterar sig så att den framkallar total tystnad.

I Skriften kommer nu och då helt kategoriska påståenden. Frågan är alltid hur man ska få människor att lyssna. De hör och hör, men lyssnar inte. De tar emot ord och meningar, men det tragiska är att man inte tar det riktigt på allvar. Det är oändligt betydelsefullt att vi får se vad Bibeln säger. Himmels Gud är väldigt mån om att uppenbara sig!

All dödande och avtrubbande verksamhet är direkt skadlig för vår livsande. Vi blir lätt förestelnade och faller in i den religiösa jargongen och rutinen. Då börjar man ersätta det som är äkta och sant med det som är imiterat. Därför måste vi be till Gud att vi kan förstå nödvändigheten av att ta Ordet på allvar.

Jesus talade om nödvändigheten av att bli döpt i vatten, och det är ingen som har anledning att ifrågasätta det. Men denne Jesus som talar om dopets nödvändighet lärde oss på ett mycket tidigt stadium att dop inte är

att bli berörd av vattendroppar, utan det är att sänkas ned och omslutas av vatten. På samma sätt undervisar han om nödvändigheten av att bli döpt i eld; i

Döpt i eld, det är inte bara att bli berörd, utan det är att sänkas ned och bli omsluten av denna gudomliga eld.

den helige Ande. Döpt i eld, det är alltså inte bara att bli berörd, utan det är att sänkas ned och bli omsluten av och uppfylld av denna gudomliga eld. Hela världen är full av olika typer som ligger på lur och väntar på att få överta, ersätta denna gudomliga eld med någonting annat.

Människan är egentligen väldigt religiös och önskar verkligen vara hängiven i sin gudstjänst. Många gånger drivs vi av en eld som Bibeln kallar *främmande eld*. Den måste man kunna urskilja, därför att det är så oerhört mycket som ligger på lur och väntar på att få inflytande. Det som var avsett att rena, befria och leda till liv, det får då motsatta effekter. I Gamla testamentet ser vi hur Gud var angelägen att skilja ut det som

är gudomligt ifrån det som är mänskligt. Vi blandar ihop, men Gud skiljer. Ljus och mörker. Dag och natt. Det var fiendens stora och hemliga vapen, detta att blanda. Det är därför vi i vår tid ser så fruktansvärt mycket som är uppblandat. Alla dessa tendenser som vi här nöjer oss med att benämna som främmande eld, engagerar oss och lär oss att många gånger handla emot Guds egen vilja. Den frestelsen kan vi inte besegra genom att sjunga eller genom att tala, utan det måste till en annan kraft.

I Skriften ser vi hur Gud gång på gång tänder en riktig moteld; det finns inga inomvärldsliga krafter som rår på allt detta som frestar och bedrar människan.

I tredje Mosebok talas om att elden icke får slockna. Det krävdes minutiösa, noggranna förberedelser innan elden föll. Elden var liksom sista momentet i en underbar försoningsakt. Förberedelserna var väldigt viktiga. Det talas exempelvis om prästerna som skulle vara avskilda, uttagna, smorda. De skulle vara klädda på ett speciellt sätt. Det kan ju för den som läser om det bli en missuppfattning, så att han uppfattar detta som en uppmaning att göra något speciellt.

Vi måste ha klart för oss att denna

DE ELD

Arne Imsen 1995

utväljelse och kallelse är av nåd hela vägen. Även om det finns enorma krav, så förväntar sig inte Gud att vi ska kunna fixa det här med våra egna mänskliga resurser. Han ställer allt till förfogande, men han kan definitivt inte ersätta människan. Därför skulle man kunna säga att Gud i sin väldiga nåd har sänkt sig ned på ett plan där han har gjort sig beroende av medarbetare. Det handlar inte om utbildning eller annan bildning – det är en hjärteangelägenhet. Uttagandet kan endast ske om vi grips av denna heliga eld i våra liv så vi förstår att det här är inte mänskliga krav, utan vad *Gud* vill se förverkligat.

Gud har vidtagit alla åtgärder för att människor skall kallas och utrustas till helig tjänst. Vår uppgift är bara att ikläda oss den klädnad Gud ger, och sedan gå in i gemenskapen med Gud, vilket är grundförutsättningen för att komma i tjänst för honom. Denna tjänst är oerhört betydelsefull i varje tid. Därför är det synnerligen angeläget att det blir klart för varje broder och syster i församlingen att Gud har tagit ut ett heligt, konungsligt prästerskap och han har utrustat det med den helighet och rättfärdighet som bibeln talar om; *de heligas rättfärdighet*.

Gud har också gjort det möjligt för oss att tjäna honom, så vi inte faller ned på den mänskliga nivån och fullgör en tjänst som egentligen blir en avgudatjänst. Vi får leva på det höga, gudomliga plan, där det står klart för oss att Gud är den han har sagt sig vara. Detta måste uppenbaras igenom oss, så att vi inte förfuskar gudsbilden utan tydliggör den för varje människa. Genom våra liv och vår förkunnelse måste vi skapa ett djupt behov efter att likbildas med Guds son, Jesus Kristus.

I tredje Mosebok beskrivs den oerhörda invigningen som var nödvändig. Det finns människor som år efter år går till gudstjänster och möten utan att på något sätt förändras. De förändras inte, och är inte heller angelägna om det. De

sörjer inte över det därför att de inte har den hågen, behovet och längtan. Man upplever föredrag och predikningar som tjat på tjat och gnat på gnat. Det leder inte fram till något annat än tråkningar. Men när Gud kallar på oss, då vill han något med var och en särskilt. Gud har ett angeläget budskap till oss. Tänk att Gud vill tala, beröra, rena, förnya, upprätta och utrusta.

Prästerna i det Gamla förbundet var väldigt bristfälliga människor som erbjöds ett gudomligt skydd för att kunna klara av tjänstens många påfrestningar. Men inte ens det räckte till. Det blev så självklart för dem som tagits ut, de som utrustats och tjänstgjorde vid altaret, de som bar fram elden att allt skulle fungera utan komplikationer. Det finns många möjligheter att bli lurad och förförd, inte minst av den eld som vi bär i vårt naturliga väsen. Det kan vara begärelsens eld, det kan vara högmod eller andra ting. Varenda en har talanger och gåvor på olika områden. Vi skulle kunna bli någonting, vi har ambitioner och kvalifikationer och intentioner att göra någonting i denna världen. När man blir medveten om sina gåvor och talanger så frestas man att exponera dem på ett sådant sätt att de förvandlas till en naturlig eld som får ersätta den gudomliga. Det är vanligt hos predikanter och sångare, ja, det är vanligt hos alla människor.

Det finns något hos oss som vi kan exponera och på detta sätt bli uppmärksammade och kanske också skaffa oss något vi njuter av och vill betona. Därför är det väldigt betydelsefullt att vårt liv blir provat, för sist och slutligen ska det i alla fall provas i eld. Då ska det visa

sig om det är förgängliga ting som har inspirerat och drivit oss, eller om det är något gudomligt. Äktheten ska provas i eld.

I tredje Mosebok läser vi:

-Elden skall beständigt hållas brinnande på altaret; den får icke slockna. (3 Mos 6:13)

Det står inte att elden *bör* hållas brinnande. Den *skall* hållas brinnande. Det finns vissa saker man bör göra, men det finns också saker som man måste göra. Det finns ett absolut måste, där det inte finns marginaler för personliga utlevelser eller beteenden. Det finns faktiskt områ-

den där det är uteslutet att försöka med religiösa experiment, för

det leder alltid till samma katastrof. Då Israels folk

lämnade Egypten, leddes de till havet. De stod i en passage med berg på höger sida, berg på vänster sida och havet framför. De var helt instängda, ty de hade egyptierna efter sig.

Hur skulle de komma ut ur den situationen? Det fanns säkert många idé-

sprutor som hade olika förslag. Främmande eld.

Du kan tänka dig vad man

räknade ut och försökte rea-

lisera. Förhandlingar, samtal

eller försök att hitta en kom-

promiss, sådant som i knepiga

situationer lyser fram. Vårt sätt att

diskutera, resonera och planera istället

för att ropa på Gud. Frågan är ju den: Är

det Gud som har lett oss hit? Är det Gud

som har fört oss in i denna fälla, då har

han en öppning, men det är ingen naturlig

öppning, det måste bli en övernaturlig.

Instängd för att möta Gud, instängd för

att se Guds härlighet.

Vi vet vad människor i knepiga, svåra

situationer kan företa sig i panik och

desperation. Vi vet hur det är i försam-

lingen, då den känner sig instängd och

*Gud har
ett angelä-
get budskap
till oss. Tänk
att Gud vill
tala, beröra,
rena, förnya,
upprätta och
utrusta.*

vill se resultat, vill vara någonting, vill bli någonting. Då brukar alla tänkbara idéer presenteras och ibland följer man dessa mänskliga tankar som är inomvärldsliga försök att ta sig ur en situation där Gud vill förhålla sig.

Det fanns ingen väg, Israels barn var instängda, men då fanns det en stor hemlighet. Detta var ett hemligt vapen som församlingen hade tillgång till, men inte riktigt förstod. Det var synliggjort i staven som tidigare hade varit Mose stav, men efter en mycket märklig upplevelse hade blivit Guds stav. Och Mose fick höra: "Räck ut staven!" Så räckte han ut den och rörde vid vattnet som delade sig. Det öppnades en väg rakt igenom havet. Detta var inget religiöst experiment, utan en troshandling som följdes av en trossmarsch.

Människorna försöker ta hand om det Gud har gjort för andra syften och försöker exploatera Guds rikedomar och möjligheter i ett förfärligt maktspel. När egyptierna kom farande med sin väldiga krigsmaskin för att hämnas eller hejda detta enkla, på försvarsvapen fattiga, utblottade folk – vad hände? Krigsmaskinen bryter samman och förföljarna går under. Det som var liv för Guds folk, det betydde död för Guds folks förföljare. Kan vi på samma sätt lita på Gud idag? Finns det en stav, det vill säga, finns det en levande och fungerande tro som kan öppna tillslutna, stängda vägar? Hjälper Gud oss med alla våra behov?

Fromma, och till synes stabila och pålitliga människor vacklar inför motståndarna. Människor som vittnar om härlig och underbar frälsning viker ofta i en krissituation då ting händer, som inte alla gånger är så lätt att beskriva. Det känns mera i atmosfären än märks i någon särskild situation eller händelse. Det finns någonting oroande i själva atmosfären, och man börjar fundera på att kanske vi måste gå en annan väg, kanske vi måste söka oss tillbaka, retirera, kompromissa. Man kompromissar sig fram och retirerar, med det resultatet att man så småningom förlorar, inte bara frimodigheten, utan man förlorar även sin förstfödsrätt.

Vi brukar säga att Gud är kärlek. Vi

kan upprepa det i all oändlighet utan att någon protesterar. Det är en proklamation som står sig. Men frågan är: vad betyder detta för oss var och en? Betyder denna kärlek att Gud ändrar sig och att det han sade tidigare är inte sant idag? Nu lever vi i en annan tid, nu är det andra förhållanden och människor är så radikalt annorlunda, nu gäller det att bevisa att Gud är kärlek. Detta är inget frälsningsbudskap. Herren förklarade för människorna som hade återtagsplaner att Gud är en förtärande eld.

Vi kan inte bara ha en dogm eller doktrin om att Gud är kärlek för att uppbygga varandra med. Visst är Gud kärlek, men han är också en förtärande eld. Då är frågan den: vari består skillnaden? Och hur ska denna skillnad, som ju uttrycker Guds sanna väsen, bli uppenbarad bland oss i församlingen?

Vad vi behöver är gudomlig eld. Gud måste tända en moteld i våra hjärtan och vi måste var och en förstå att vi är personligen ansvariga för att denna eld inte slocknar, utan bevaras. Riter och traditioner och annat vi kan prestera kan inte hjälpa oss. Allt egenverk bara fördjupar problemet, distanserar oss från ursprunget och gör oss mera oåtkomliga för Gud. Vad är det som gör att människor låter sig påverkas och rubbas?

När Israels folk hade kommit ut i öknen dukade Herren ett bord med himmelskt manna. Han dukade, men i Guds generösa och underbara närvaro fanns det förbehåll. Enkla och självklara förtron, men trots sin enkelhet så svåra att respektera. Gud sa: ni får samla ihop manna för varje dags behov, men inte mera. Ni får inte hamstra, magasinera för kommande dagar. Det vill säga, ni får inte använda mannat för att skaffa er någon falsk trygghet för morgondagen.

Tron säger: idag hjälper Herren. Men det räcker inte med att säga så, det måste också bevisas att detta är en sanning för oss – det måste bli en eld i vårt väsen att göra det Gud vill att vi ska göra, och göra det på ett sådant sätt som han har sagt att det ska göras. Det är gudomlig eld. Underordna sig, respektera, högakta, värdera, och i varje läge förkroppsliga

den sanning som Gud givit oss. Den sanning, som förutom att han ger oss vad vi behöver också markerar att vi är ett unikt folk.

Paulus beskriver med några märkliga ord den levande Gudens församling, som sanningens grundfäste och stödjepelare. Då kan man inte släppa in lögnen, imitera.

Det visade sig att Israels barn inte kunde underordna sig de enkla bud som Gud gav, utan man samlade in, lagrade, hamstrade, vilket ledde till att Guds välsignelse blev till en förbannelse. Det gick mask i det som hade samlats in. Istället för friskhet och härlighet ser vi att förruttnelseprocessen börjar utvecklas. Främmande eld, begärelsens eld, skapar säkerhet och trygghet. Det vi gör kan uppfattas som normalt och socialt korrekt, men om det sker i opposition till Guds ord, så hjälper det inte, hur socialt välgörande det än är. Kommer vi in i ett motsatsförhållande till det Gud ursprungligen har sagt, så visar sig resultatet så småningom.

Vad var det som gjorde att Israels folk så glatt och entusiastiskt, så enat och endräktigt sjöng och ropade, inspirerade av sitt eget verk: guldkalven. De hade smält ner sina egna värdeföremål och tillgångar och skapat en bild; de förklarade att denna fört dem ut ur Egypten. Ett vaket och känsligt sinne hörde på sången att det var något falskt och disharmoniskt i entusiasmen och hänförelsen. Den gav vittnesbörd om främmande eld.

Bibeln talar om lovsångens oerhörda betydelse, men ett känsligt öra hör vad som är inspirationskällan. Guds eget folk skapade en guldkalv. Hur fick de en sådan idé? För oss förefaller detta vara fruktansvärt verklighetsfrämmande och långt borta från det som kan kallas tro och gudsförtröstan. Men helt plötsligt kom den till. Alltså fanns redan något i deras hjärtan, och i det psykologiska ögonblicket flöt det upp till ytan och gav idéer till aktiviteter och aktioner som naturligtvis var religiösa till sin karaktär, men resultat av främmande eld. Det hörde inte hemma i Guds rike.

Vad är det för eld som griper Guds folk under tider av avfall och nedgång? Det är inte den helige Andes eld. Det går att hitta ett namn på det som driver, men vi måste få klart för oss att det måste tändas en gudomlig moteld. Den Gud som svarar med eld, han är Gud.

Hur kunde Isabel åstadkomma ett sådant förödande, nedbrytande inflytande över Israels folk? Hur kunde en profet

*Gud
måste tända
en moteld i
våra hjärtan
och vi måste
förstå att vi är
ansvariga för
att denna el-
den inte
slocknar,
utan beva-
ras.*

komma i det läget att han måste klaga över att han var ensam och övergiven? Det var inte så att de gamla altarna var nerrivna. De fanns kvar, men det hade dessutom tillkommit en hel del altaren där det brann friskt, där det offrades – till och med människor.

Man tog alltså inte bort de gamla altarna, utan man ställde ett antal andra altaren bredvid. Resultatet blev att den offentliga verksamheten hade förlorat all sin kraft, därför att de som skulle vara där och sköta offertjänsten inte kunde träda fram. Det hade skett en förödande abdikering i Israel.

Man kan fråga sig hur Isabel och Ahab; skökan och hennes gemål, kunde utöva inflytande med något så väsensfrämmande för Israel. Det stora problemet som ständigt gör sig gällande i nedgångstider är materialismen som med alla sina avgudar alltid appellerar till det mest typiska för den avfälliga människan.

Ta reda på hur många anknytningspunkter ondskan har till egoismen, inte minst den religiösa egoismen och så den materiella egoismen. Jesus säger att man kan inte tjäna två Herrar, de utesluter varandra. Det måste bli Gud eller Mammon. Det finns enormt mycket av mammonstillbedjan i vår religion. Jesus sa faktiskt: *"Samlen eder icke skatter på jorden..."* Vad är det då som gör att vi helt och hållet tar oss friheten att ignorera denna marning? Det har aldrig någon gång under hela historien existerat någon kraft eller makt, idealism eller någon filosofi eller religion, som har lyckats besegra girigheten och snikenhetens bastion i en människa.

Herren Gud har klart och tydligt sagt att han ska förse dig med vad du behöver. Samla bara det du behöver för dagen, men lagra inte i bankböcker, aktier eller andra egendomar. Vad är det som får människorna att bli så aktiva, så spekulativa och beräknande, att de till och med lyckas övertyga sig själva om att detta är ett uttryck för sparsamhet? De lyckas göra avguderiet inte bara socialt acceptabelt, utan föredömligt. Det är att bedra sig själv. Det är en passion, en lidelse, en eld, en *främmande eld* som brinner. Den tar sig klara och tydliga uttryck i formu-

leringar och beteenden som slår igenom på många punkter, framför allt i sättet att tillbedja och att tjäna Gud.

Det finns en eld som besegrar girigheten. Det finns en eld som besegrar materialismen, en eld som kan övervinna alla dessa lidelser och passioner som är så uppfinningsrika i att hitta metoder för att spara och samla i tiden och ge aktiviteterna religiösa namn och uttryck. Det finns bara en moteld som kan besegra detta, det är den helige Ande.

Vad är det som gör att de djupa, underbara sanningarna i 2 Kor 8, 9 och 10 så sällan behandlas?

Jag har en känsla av att vi inte riktigt vågar nalkas den här elden, för den kommer att förändra så mycket i vår tillvaro.

Elden är ett reningsmedel som befriar oss från slaggprodukter och visserligen reducerar volymen till ett minimum, men det som är kvar då elden har gått fram, det är äkta och bestående.

Vi griper till främmande eld då vi genom försumligheter försatt oss i den situationen att elden har slocknat.

Vi har inte vårdat elden som vi skulle göra genom att lägga ved och offer på altaret. Förebilderna i Gamla testamentet ska hjälpa oss att förverkliga det som sedan kommer igen i Romarbrevet, kapitel tolv. Det är ett bibelord som man måste läsa hela livet om och om igen. För den dagliga förnyelsen måste man ge sitt offer. Jesus talar om att ta sitt kors på sig varje dag. Det blir nya möten, nya uppgörelser, ny överlåtelse, nya offer – varje dag. Detta ska ske för att vi ska bli kunniga, få insikt och bli visa människor i tiden.

I Romarbrevets tofte kapitel ser vi denna uppmaning som når oss mitt i ett underbart sammanhang där Paulus talar om Guds stora skapelse och hans härlighet. Outgrundlig, mäktig, vis, oförklarlig. Vi får föra ned de stora visionerna till det personliga planet.

Frågan är hur denne Gud, som har skapat allt det underbara och sköna ska kunna uppenbara sig i varje tid. Hur mycket är din tro värd? Är den värd de offren som Bibeln talar om, och som egentligen är en ynnest att få ge. Guds vilja och avsikt är inte att beröva oss någonting, utan fastmer att få förnya

oss. Guds avsikt är inte att sänka oss ner i förtvivlan och depression utan att upprätta oss i sin Ande. Guds avsikt är inte att diskvalificera församlingen, utan att skickliggöra var och en så att vi kan tjäna honom i sann frimodighet.

Det handlar inte om verksamhetsform, det är inget gudstjänstprogram, det här är livet eller döden. Självlivets död och liv i Kristus. Eller Kristuslivets död och självlivets förhålligande. Gud har gett oss gåvor och talanger som är helt underbara och enastående i jämförelse med den övriga skapelsen. Men det ger oss inte rätt att disponera dem för egna syften och mål.

Jesus älskar sitt folk, han sänder oss in i församlingen för att tillbedja och lova honom. Men sedan sänder han oss ut i vardagen och säger: nu ska du vara här i köket istället för mig, du ska städa hotellet istället för mig. Du ska arbeta som om det var jag som gjorde det, och lämna arbetsplatsen på det sätt som du tror och förstår att jag hade gjort om jag utfört arbetet.

Detta är Kristusliv. Det ger inte rum för fusk och slapphet. Jesus, hur mycket gav du, hur mycket avstod du ifrån, hur långt var du beredd att gå? Hur långt och djupt var du beredd att ödmjuka dig? Han blev lydig intill döden på korset. Han ödmjukade sig. Varför? Han var angelägen om att göra Guds vilja. Det fanns en eld i hans väsen: att förverkliga Guds mäktiga planer för mänskligheten, till frälsning och upprättelse.

Hur långt är vi beredda att gå? Herren ställde frågan genom profeten: Vad har du i ditt hus? Vad har du i ditt hus som skulle kunna komma i Herrens tjänst? Det som är lagrat, undanstoppat. Det är inte bara fråga om vad du har, utan frågan kommer igen: *Vem* är det som är i ditt hus? Det vill säga, vad har du sparat för dig själv och vilka umgås du med? Det är inte likgiltigt. "För goda seder dåligt sällskap är fördärv". Deklarera nu. Vad har du i ditt hus, i dina gömmor?

Vad är det för eld som har fått tag i dig? Du har själv svaret. Bristsjukdomen som uppstått har sin förklaring. Vi läser:

"Så förmanar jag nu eder, mina bröder..." En förmaning. Jag skulle önska att få kasta er in i Guds rikedom, men det går inte, för det vore främmande eld. Köttets nitälskan leder inte fram till något annat än motsatsen till vad man önskar åstadkomma. Jag förmanar dig, broder och syster, vid Guds barmhärtighet... Det är inget hot i detta, det är ett erbjudande. En herde som vill locka och

*Vi griper
till främmande eld
då vi genom
försumlighet
försatt oss i
den situationen
att elden har
slocknat.*

dra dig in i ett innerligt gudsförhållande, men är det värt offret som påkrävs i varje situation, så att den dagliga förnyelsen blir en verklighet?

-Så förmanar jag nu eder, mina bröder, vid Guds barmhärtighet, att frambära edra kroppar till ett levande, heligt och Gud välbehagligt offer - eder andliga tempeltjänst. (Rom 12:1)

Elden får inte slockna. Du är ansvarig, du måste lägga offer och ved på altaret. Veden är Guds ord.

Vad skulle ha skett med lärjungarna på pingstdagen om de inte dessförinnan varit tillsammans med Jesus i tre år och fått höra hans ord? Och vad skulle det fortsättningsvis ha blivit om de inte hade praktiserat Jesu missionsbefallning:

-Gören alla folk till lärjungar, lärande dem att hålla allt vad jag har befallt eder.

Och så avslutningen:

-Se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände. (Matt 28:20)

Herren är inte med dem som traskar på självvalda vägar. Gud verkar inte emot sitt eget ord. Han är fortfarande en förtärande eld. Vi vet vad elden betyder, och även vad som händer när elden slocknar. Gud vill att elden ska brinna i våra hjärtan. Därför säger också aposteln:

-Varen icke tröga när det gäller nit, varen brinnande i Anden, tjänen Herren. (Rom 12:11)

Det är viktigt att få klart för sig att Gud vill att denna eld ska brinna i våra hjärtan på ett sådant sätt att han blir känd bland människorna och hans ära upprättad i hans församling.

Vilken markör, vilken gräns! I Rom 12 fortsätter andra versen:

-Och skicken eder icke efter denna tidsålders väsende...

Vad innebär detta att skicka sig efter denna tidsålders väsende? I en modern översättning står det "anpassa er icke efter världen". Världens tänkesätt, världens stil, världens handlingsmönster. Vägra att anpassa er, bevaran eder i Herren Jesus Kristus. Förvärldsligas inte.

Och vidare heter det:

...utan förvandlen eder genom edert sinnes förnyelse, så att I kunnen prova vad som är Guds vilja, vad som är gott och välbehagligt och fullkomligt.

Elden får icke slockna! Elden får icke ersättas. Du får inte förvärldsligas, du måste bevaras. Hur skall detta kunna ske? Genom offer! Genom ved, Guds eget ord! Var dag ta sitt kors på och följ honom - det leder till målet!

Amen. ■

Ett ögonblick av nåd!

JESUS -Syndares vän!

Jörgen Lindroos

I de allra flesta religioner så är det de som är väldigt duktiga på att göra gott och de som klarar av att avhålla sig från att göra onda ting som blir tolererade och mottagna. Men bibeln säger att Jesus såg inte på det sättet. Han åt tillsammans med syndare och tullmän. Och det är ett ord i Lukas 15 som jag kommer tillbaka till. Från första versen.

-Alla publikaner och syndare höll sig nära intill Jesus för att höra honom. Men fariséerna och de skrifflärda kritiserade honom ständigt och sade: "Den mannen tar emot syndare och äter tillsammans med dem."

-Då berättade han denna liknelse för dem: "Om någon av er har hundra får och förlorar ett, lämnar han då inte de nittionio i öknen och går och söker efter det förlorade tills han hittar det? Och när han har funnit det, blir han glad och lägger det på sina axlar. När han sedan kommer hem, samlar han sina vänner och grannar och säger till dem: Gläd er med mig! Jag har funnit mitt får som jag hade förlorat."

-Jag säger er: På samma sätt blir det glädje i himlen över en enda syndare som omvänder sig - inte över nittionio

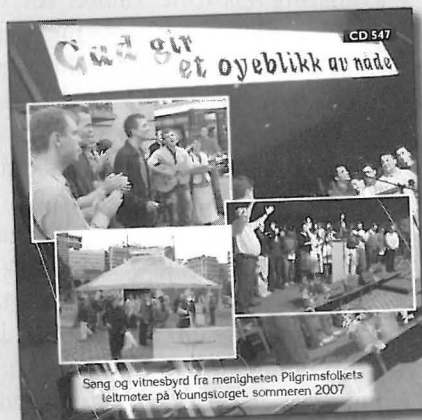
rättfärdiga som ingen omvändelse behöver.

-Eller om en kvinna har tio silvermynt och tappar bort ett av dem, tänder hon då inte ett ljus och sopar huset och letar noga, tills hon hittar det? Och när hon har hittat det, samlar hon sina väninnor och grannkvinnor och säger: Gläd er med mig! Jag har hittat silvermyntet som jag tappade.

-Jag säger er: På samma sätt blir det glädje bland Guds änglar över en enda syndare som omvänder sig."

Jag hörde en kassett av **Arne Imsen** en gång där han sa ungefär att änglarna, när de kommer inför den Allsmäktiges tron, så var de tvungna att få audiens. Men när budet kom från en syndare som vill omvända sig till Jesus, då var det ingenting som kunde stoppa budet från att komma fram till tronen. Och så jublade himmelen över den syndare som kommer till Jesus. Och vi är inte här för att berätta att du är en syndare, för det är du. Alla har syndat, står det i bibeln. Men vi är här för att berätta om Jesus, han som är syndarens vän. Han vill möta dig till frälsning och till omvändelse. ■

Ett ögonblick av nåd!

Under dette tema samlades Pilgrimsfolket i Norge till teltmöten förra året.

Nu har församlingen gett ut en CD med sånger och vittnesbörd från dessa möten. Vi publicerar här en del av dessa vittnesbörd.

Vill du ha CD:n hemskickad, så kan du beställa den för endast **50 NOK + porto** från Pilgrimsfolket:

Adress: Trondheims v. 71 B
2072 DAL, Norge

E-post: post@pilgrimsfolket.no

Tel: +47 - 63 96 12 20

JESUS har makt!

Einar Lindroos

Jag tänkte på ett bibelord:
-Då trädde Jesus fram och talade till dem och sade: "Jag har fått all makt i himlen och på jorden." (Matt 28:18)

Det är många som har kommit och sagt: Jag har funnit människornas ursprung och jordens ursprung - kom

och hör på mig. Kom och bli mina lärjungar.

Det är många som har menat att de har funnit meningen med livet - och många läror hit och dit. Men Jesus säger inte "Nu har jag funnit hur vi ska göra det". Han säger: Mig är given all makt

i himmel och på jord. Och idag har du möjlighet att bli en Jesu lärjunge. Du kan sitta ner och höra på hans ord, finna att Jesus har makt till att frälsa dig. Han har makt till att förlåta dina synder. Du kan få frid med Gud. Kom till Jesus idag! Amen. ■

Guds nåds uppenbarelse

Paulus Eliasson

Om vi tänker teoretiskt om Gud, vare sig vi är troende eller inte, så förstår vi att *om* Gud finns, så måste han vara otroligt mycket större än oss människor och kan inte rymmas i våra sinnen eller någonting som vi kan skapa. Och därför säger bibeln att Gud har uppenbarat sig på olika sätt, uppenbarat olika delar av sig själv. En människa kan inte med sitt förstånd rymma det som Gud är. Men så säger Romarbrevet:

-Guds vrede uppenbaras från himlen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycker sanningen. (Rom 1:18)

Det kan vara många svåra uttryck här. Orättfärdighet, ogudaktighet. Men det det handlar om, är att Gud uppenbarar en sida av sig själv som handlar om vrede. Vrede ifrån Gud, över människor som är orättfärdiga. Orättfärdighet handlar om hur vi är mot varandra. Hur du och jag behandlar människor som är fattiga, svaga, annorlunda, från andra kulturer. Det handlar om hur du och

jag behandlar varandra. Och det finns så mycket orättfärdighet.

Så talas det om ogudaktighet. Det är förhållandet mellan oss och Gud. Människor som har vänt Gud ryggen, gått bort från Gud. Över sådant, säger bibeln, uppenbaras Guds vrede.

Vi tycker hela tiden att det är så mycket ondska i världen; varför griper inte Gud in? Varför sker det så mycket ont om det finns en god Gud? Men bibeln säger att Gud har fastställt en dag, då han ska döma världen med rättfärdighet. Var så säker. Gud har fastställt en dag då allting kommer att dras fram.

Människor säger: Gud är så orättvis! Varför skulle det här behöva hända mig? Varför ska jag behöva ha det så svårt? Varför ska jag behöva lida på det här viset? Jag tror egentligen att du ska vara väldigt glad över att Gud är orättvis i så fall. För hade Gud varit rättvis emot dig och mig, då hade vi varit döda. Så mycket ont som människor genom historien har gjort! Hade rättvisa skipats med en gång, så hade vi alla gått under.

Men så finns det en annan egenskap hos Gud. En annan uppenbarelse av Gud. Och den kan du läsa om i aposteln Paulus brev till sin vän Titus. Då säger han så här:

-Ty Guds nåd har uppenbarats till frälsning för alla människor (Tit 2:11)

Det finns alltså en annan uppenbarelse. En annan sida av Gud. Någonting mera av Gud. Inte bara att han är en rättfärdig domare som kommer dra allting fram till en rättegång i den tid som han har fastställt. Men också det här: *Ty Guds nåd har uppenbarats...*

Nåd, det är någonting vi inte har förtjänat, eller gjort något för att få. Men det fanns nåd hos Gud. Trots hans vrede över synden, så var hans kärlek, nåd och barmhärtighet ännu större. Det står så här i bibeln:

-Men när Guds, vår Frälsares, godhet och kärlek till människorna uppenbarades, frälste han oss, inte för rättfärdiga gärningar som vi hade gjort, utan på grund av sin barmhärtighet. (Tit 3:4-5)

På grund av det Gud själv är, så erbjuder han dig idag att komma till honom. På grund av Guds egen natur, av kärlek, godhet, barmhärtighet och nåd, så vill han uppenbara detta också för dig. Han vill visa sig själv för dig idag. Inte Gud som domare, men Gud som frälsare, som Fader, som din vän.

Gud inbjuder dig idag att komma till honom, och trots att vi bär på så mycket ondska, trots att vi bär på så mycket destruktivt, så får vi uppleva att han är nåderik och barmhärtig. ■

Bördan av djup

Text: B V Henry

Trycket av en verklighet som ej går fly ifrån

En börda på församlingen som alltmer känns i den rika västvärlden är trycket av den djupa fattigdomen. Detta är starkt betonat av den kristne teologen **Ronald Sider** i hans stimulerande bok som kom ut 2007: *"Rich Christians in an age of hunger"* (Rika kristna i en tid av hunger). Där skriver han: *"Världsfattigdom är hundra miljoner mödrars gråt"*. Han har rätt. Pressen av fattigdom, av överväldigande fattigdom, upplevs först av mödrarna. Min fru och jag har i områden av Afrika mött mödrar som har förlorat barnen genom undernäring. De kände det hårt, men det finns ingenting de kan göra åt det. Under gångna decennier har gapet mellan rika och fattiga blivit större. Det borde inte förvåna oss om det blir större och högre protester liksom de vid G-8 mötet senast i juni i Rostock i Tyskland med lyckligtvis mindre vandalisering än det som några år tidigare drabbade Göteborg. Världsledare och experter har ideligen diskussioner och resolutioner, men till ringa gagn för dem som drabbats av svält och andra naturkatastrofer. Frustration kan leda till desperation som bryter ut i våldsamheter, vilka säkerligen inte ger lösning för de akuta problemen. Helt säkert har problemet av överväldigande fattigdom växt större med en del illavarslande effekter som du kan ha sett på TV-skärmen och vid läsning av en del reportage.

Herren är naturligtvis inte likgiltig för de fattiga (som vi ser i följande bibelverser: 2 Mos 23:10-11, 3 Mos 23:22 och 5 Mos 15:7, Ps 41:1, Gal 2:10). Ändå

förklarar Herren mycket klart: *"De fattiga haven I ju alltid ibland eder"* (Matt 26:11).

Fattigdom är inget nytt problem. (5 Mos 15:11). Det är inte ett fenomen av tjugoförsta århundradet. Hela ämnet om fattigdom är relativt. Jag har bott hos mycket förmögna människor i USA och Sydafrika som pekade ut var de "rika" bor. Jag har mött gästfrihet i skabbiga skjul, och lyssnat till hur mitt kristna värdfolk, som inte hade något av värde enligt vår bedömning, prisat Gud för hans nåderika omsorg. Sedan har de inbjudit mig att gå med dem på hembesök hos en del "fattiga" familjer som har ännu mindre.

Att försöka greppa hela frågan som rör fattigdom och rikedom sliter oss i stycken. Att å ena sidan bli upprörd över girigheten hos dem som har så mycket och alltid strävar efter mer (1 Tim 6:10-11) och å andra sidan bli förödmjukad av den fina förnöjsamhet som utstrålar från dem som har så litet.

Vid tiden för den stora svälten i Gujarat i Indien år 1900, gick det månader innan nyheterna nådde England. Folket måste göra något med vad de hade. När så småningom de kristna i England blev medvetna om vad som hade hänt hade nöden redan minskat.

Idag försäkrar sig media om att vi ser de försmäktande ansiktena från de döende, vi hör de hjärtskärande skriken från de undernärda barnen och vi ser de patetiska bidragen av välmenande hjälp medan nödsituationen är för handen. Påfrestningen kommer över oss medan plågan fortfarande gör ont och vi ställs inför ett tryck som inte försvinner, en börda som tvingar fram aktioner, vilket agerande som helst, känslomässigt agerande, vad som helst som kan lindra vår plåga och tysta vårt samvete. Känslomässig hjälp av det slaget kan höja statistiken för humanitära organisationer, men om vår respons inte är god och genomtänkt under bön, kommer vårt givande på kort sikt att ha ett värde endast för stunden,

fattigdom

-Att försöka greppa hela frågan som rör fattigdom och rikedom sliter oss i stycken. Att å ena sidan bli upprörd över girigheten hos dem som har så mycket och alltid strävar efter mer och å andra sidan bli förödmjukad av den fina förnöjsamhet som utstrålar från dem som har så litet.

och på längre sikt blir alla ansträngningar utan djupare effekt.

Tragiskt nog så är kommunikationskanalerna ofta korrumperade, och det medgavs i åtskilliga program med världsnyheter att 60% av hjälpen aldrig nådde dessa för vilka den var främst avsedd. Ideligen har jag sett biståndsvavar till salu i basarer och marknader; två exempel i Nordjemen med mat från Finland, som var avsedd att skänkas gratis, och i Jordanien blev svenska filter, som var avsedda för palestinska flyktingar sålda för att få pengar till vapen! Till och med det som verkar vara generöst bistånd från regeringen är ofta malplacerat, som när en del av det europeiska smörberget sändes till Pakistan i form av ost och användes för att smörja axlarna på oxkärrorna. Kulturella och religiösa restriktioner frångås inte ens under svälttillstånd och det är inte bra att sända vete till dem som äter ris. Somliga kulturer gör också urval vilket ris de äter. För inte länge sedan utbrast en speaker i en tv-panel om att lindra världens fattigdom att 90% av livsmedelshjälpen till tredje världens länder gör mer skada än nytta.

Världen har successivt börjat formulera sig i termer med behov att svara mot angelägenheten i fall av olyckor, svält, översvämningar eller torka, som de senaste jordbävningarna i Iran och

Turkiet har visat. Hjälp är mycket snabbare organiserad och i en massiv skala. Vi har kommit fram till att kristen katastrofhjälp i västländerna är minimalt användbara verktyg att möjliggöra hjälp till behövande människor i olika delar av världen; innan större hjälpprogram kan komma igång och innan församlingar hemma är organiserade att komma till undsättning.

Bördan från ständig fattigdom

Många av våra bröder och systrar försöker göra evangelium känt på platser där människor alltid är på svältgränsen. Där finns inget bistånd. Det är alltid samma sak. När du inte har något, har du inte mycket att förlora vid en katastrof. Din besvärliga belägenhet är norm.

Systrar som besöker kvinnor i hemmen efter barnafödande eller vid sjukdom går tomhänta till dessa som behöver näring och har ingenting att ge. Bröder som besöker svältområden för att undervisa i Guds Ord, kan inte ta emot gästfrihet utan att ge något. Jag har sett gåvor som lämnats, gåvor som var del av nödtorftigt uppehälle som sänts för missionärernas personliga behov.

Margit och jag har bott hos missionärer i Mellanöstern och Afrika som utblottar

sig själva för att bistå folket bland vilka de tjänar. Och detta fortsätter dag efter dag, månad efter månad. Det är obarmhärtigt. Det finns ingen lösning, ingen storslagen plan förändrar din situation. Inte ett dugg. Herren hade helt rätt: *"De fattiga haven I ju alltid ibland eder"*

Det är ofrånkomligt att personliga hjälpinsatser är små. Det är inte storleken av gåvan, men det faktum av den ges, som betyder något. Många kristna måste leva i en situation som inte har förändrats under generationer, och vi måste acceptera det faktum att ingenting kan göras för att förändra deras lott i denna generation. Även marxisterna accepterar detta, fastän de proklamerar att de vill förändra nästa generations öde, om inte genom övertalning så genom revolution. Alltför sent kommer nästa generation att upptäcka, liksom de upptäckte i Mozambique, där människor tvingades flytta från städer till samhällen på landsbygden, att en totalitär regering ingenting gör för att övervinna fattigdomen, de sprider den bara litet mera vidsträckt, och friheten är det tunga pris som måste betalas med.

Varför skulle vi förvänta oss att förändringar, som tog hundratals år i västvärlden med den industriella revolutionen, ska kunna åstadkommas i andra delar av världen under en generation idag? Då jag var i Indien, berättade en vän att för femton år sedan såg han en bra traktor rosta bort i hörnet av ett fält eftersom bonden hade gått tillbaka till sina oxar och en tråplog. Det berodde på att han inte kunde klara av ekonomin till att skaffa bränsle och underhåll för att hålla traktorn igång. Allt eftersom tiden gick ändrades förhållandena och en tid senare besökte denne vän jordbruket i Indien och han såg traktorer i hundratal brummande längs vägarna sent på kvällen. En missionär som gjort mycket för att förbättra situationen för pathan-stammen i Pakistan, berättade hur svårt det var för folket att förstå att om man har en elektrisk vävstol så höjer man avkastningen till att vara fyra gånger större, men man använder då upp sitt material fyra gånger fortare än med en manuell vävstol. Om man inte köper tillräckligt med garn, kommer produktionen att stoppas upp.

Påtryckning till effektivt handlande

Mycket av vårt givande är totalt känslomässigt. Den långsiktiga lösningen för djup fattigdom föder inte människor idag.

Om vi nöjer oss med det, så ger vi bara de fattiga en extra dag. De dör imorgon. "Tear fonds", en kristen organisation (det finns några fler) vars administration vi kan ha fullt förtroende för, har helt riktigt bedömt att det är mycket effektivare i långa loppet att förse med hjälpmedel att övervinna torka och svält genom att utrusta folk med borrade brunnar eller rörledningsvatten, bereda utvägar till inkomst och inse att det kan ta generationer att anpassa tänkandet till den nya tidens ekonomi.

Nu kunde åtskilliga exempel från den tredje världens länder bli citerade här för att visa de välgörande följderna av detta effektiva agerande i det långa loppet och glädjande nog har dessa teknologiska

städerna i England, Frankrike, Italien och även Japan och Förenta Staterna. Där finns de som är fattiga därför att de brutits ned på grund av smärtsamma förluster och arbetslöshet och på grund av droger och dryckenskap och en massa andra missförhållanden som har tagit över. Det var inte utan orsak Herren sade: *"De fattiga haven I ju alltid ibland eder"*.

Många kristna arbetare blir vare sig de tycker om det eller inte indragna till arbete bland de utslagna, de förtryckta, de utnyttjade och de perversa. Sådana situationer kan inte förbättras med pengar. De kräver personligt engagemang. Jag är säker att Herren har avsett att Hans folk ska vara engagerat i världen liksom han

om att ge honom en traktat som förklarade evangelium, eller förvänta sig ett tackbrev. Han hjälpte och fortsatte sin väg, och Gud såg vad han hade gjort. På tusentals sätt har missionärer alltid sökt att följa Mästaren på denna väg, men vi här hemma borde på samma sätt vara engagerade.

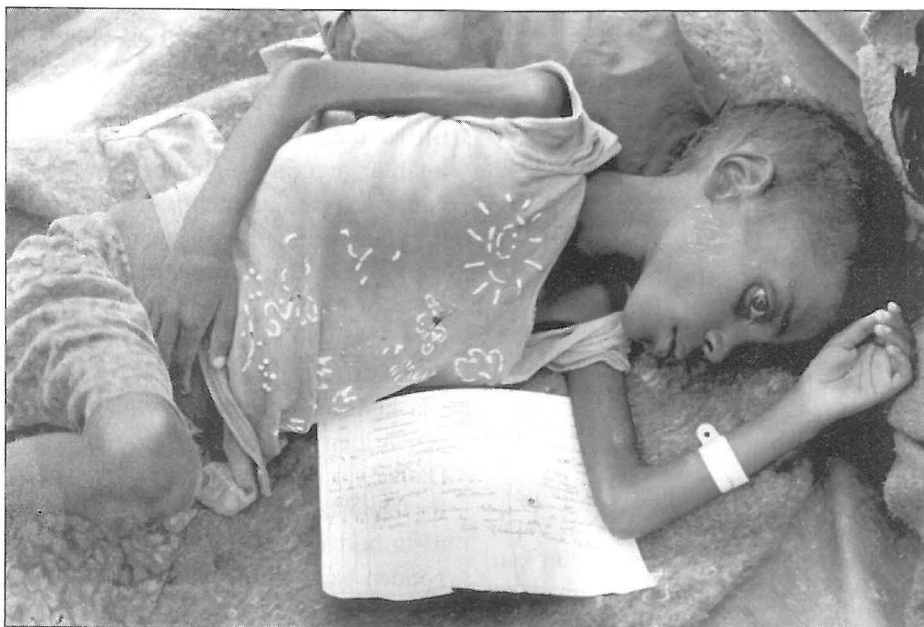
Hela det känsloladdade ämnet av världsfattigdomen väddar starkt till våra motiv och ambitioner. Trycket av överväldigande fattigdom är sådant att det behöver inte bara min medverkan, men min uppoffring. Inte mina gåvor, men mitt personliga engagemang med mina egna händer, med mitt eget hem, att lägga ner min energi och ta tid att bedja för den trängande mänskligheten, *"så att de se edra goda gärningar och prisa eder Fader, som är i himmelen."* (Matt 5:16)

Jag kommer ihåg några tillfällen då jag besökte ensamma troende i Europas tidigare kommunistiska länder, från Bulgarien till Sovjetunionen, medan jag var engagerad i att förse dem med biblar och andra ting de behövde. Ibland var det bara några få i dessa hushåll som blev troende.

Vid ett tillfälle, omedelbart efter att min tolk och jag anlände, blev vi inbjudna att bedja. Vi knböjde på det hårda golvet och en broder skulle bedja på sitt modersmål och då obegripligt för mig. När han avslutade, frågade jag min vän: "Vad bad han Gud om?" Och han svarade: "Ingenting, han prisade bara Gud för Hans godhet och för att han sände dig att besöka dem". Då vi reste oss från vår knböjande ställning, kom släktingar eller bekanta in i huset, ganska förvånade eller kanske bara imponerade vid åsynen av denna samling... *"Gudsfruktan i förening med förnöjsamhet är verkligen en stor vinning"*. (1 Tim 6:6). Jag har alltid haft en känsla av djup uppskattning av att besöka ensamma kristna, de må leva i de höga marockanska bergen eller i det ödsliga Sibirien - och fastän de kan vara fattiga, kan vi lämna dem med en känsla av att vara rika! *"Det är HERRENS välsignelse som giver rikedom"*. (Ordspr 10:22). Ja, de fattiga kommer alltid att finnas ibland oss så att vi ska få tillfällen att betjäna dem med vad Herren har anförtrott åt oss.

-Må vi alltså, medan vi hava tillfälle, göra vad gott är mot var man, och först och främst mot dem som äro våra medbröder i tron. (Gal 6:10)

-Lär oss betänka huru få våra dagar äro, för att vi må undfå visa hjärtan. (Ps 90:12) ■

metoder hjälpt missionärer att inte bara befria invånare från hunger, men de har också fått möjlighet att dela livets bröd. Gåvor från välsituerade kristna har ackumulerat möjlighet att ge större hjälp i områden där missionärer kämpar för att proklamera evangelium under djupaste fattigdom när större delen av det kapital som förbrukas behövs för att få en meningsfull inverkan på den lokala situationen.

Påtryckning till

personligt engagemang

Vi har redan förklarat att fattigdom är relativ. Vi kan inte tillåta oss själva att tänka att fattigdom bara finns i tredje världen eller vad som nu kallas fjärde världen. En del av dessa mest drabbade finns i de stora europeiska städernas getton. Kanske finns de idag inte speciellt i de nordiska länderna, men i de stora

var engagerad i världen. (Job 30:25). Vi kan inte, vi vågar inte betala av vårt engagemang med vår välgörenhet. En gåva sänd för att avhjälpa fattigdom generellt, befriar oss inte från att sitta hos grannen som är döende i cancer.

Det är helt säkert detta vi ska lära från liknelsen om den barmhärtige samariten. Varje troende måste vara till förfogande att hjälpa varje nödställd som korsar hans stig i den vardagliga tillvaron. Vi ska inte förtrosta på massor av etablerade organisationer. Vi ska personligen möta behoven som den barmhärtige samariten gjorde. Den sårade mannen var en jude. Det är en förnekelse av vår tro att avspisa någon på grund av deras fattigdom, deras ras eller deras hudfärg. Om vår granne är i behov och vi har medel att möta dem, ska vi göra det. Samariten förband såren och fann inkvartering och lyfte den sårade mannen till bädden och betalade räkningen. Underligt, ingenting

Oönskade samhällsmedborgare

Text: Karin Vidén

Sveriges Radio P1 sände i september 2007 med repris januari 2008, i programmet Skolministeriet en intervju med anledning av hemundervisning. Makarna **Berno** och **Karin Vidén** svarade på några frågor gällande hemundervisning av sitt nu sjunde barn. I programmet uttalade sig också fd bitr rektor på Rinkebyskolan, **Hillevi Rindeby**.

Skolledaren som för övrigt var mycket dåligt insatt i det aktuella ämnet uttalade sig avvisande och nedsättande i ordalag som tydligt avslöjade dels stor brist på kunskap, och än mer allvarligt för en skolledare, en diskriminerande klassificering av familjens barn och ungdomar som hemundervisats av sina föräldrar tillhörande Maranataförsamlingen. *"Det är inte de samhällsmedborgare jag vill se växa upp i det här samhället"* poängterar hon, och förstärker sitt påhopp med att *"det är farligt att låta barn växa upp så här segregerat"*. Ett mycket alarmerande uttalande som endast kan tolkas som att det är farligt att växa upp, fostras och bildas i en familj som har sin andliga hemvist i Maranataförsamlingen, och som äger en tro på Guds ord och en övertygelse om att det finns en skapande Gud.

Rinkebyskolan gjorde den 7:e december 2005 ett tillsynsbesök, den fysiska inspektion som omnämns i programmet, som handlade om ett samtal med dels den intervjuade familjen och tre andra föräldrapar som alla på olika sätt var engagerade i den dagliga undervisningen med sina ungdomar på Maranataförsamlingens missionscenter i Bromma. Skolledaren uttrycker i programmet med insinuanta ordalag hemundervisningen vara *"en förtäckt skola"* och att *"det var många barn som kom till lokalerna varje dag"*, att undervisningen pågått under oerhört

många år utan tillstånd, och vidare *"att eleverna inte fick möjlighet att träffa andra barn med andra värderingar"*.

I Rinkebyskolans reflexioner underskrivet av bl a Rindeby själv, och som delgavs familjen Vidén en tid efter tillsynsbesöket, framgick dock att man *"kallat eleverna till nationella prov, vilka maranataeleverna klarat bra"*, vidare att *"föräldrarna verkar måna om sina ungdomar och att de skall få den kunskapsutveckling som de är berättigade till enligt läroplanen"*. Dessutom ledde tillsynsbesöket till ett medgivande att fortsätta med hemundervisning det aktuella läsåret, vilket innebar sista läsåret för då aktuell elev i familjen, underskrivet av rektor och stadsdelsdirektör.

Dock vände vinden snabbt och hemundervisning blev på kort tid svårare att få erkänd och accepterad hos styrande myndigheter, och begreppet *speciella skäl* infördes som argument för godkännande. Kampen, ja, trons kamp, för denna rättighet går dock vidare. Svenskt skolväsende är format av, och även förmedlare av, den i tiden vedertagna människosyn och gudssyn som förnekar en levande och skapande Guds existens. Dess strävan är att fördunkla Kristus och göra till intet kunskapen om honom för det uppväxande släktet, och så söka omintetgöra Guds stora frälsningsplan. Antikrists ande står alltid i strid mot det Guds folk som inte låter sig kuvas av gudsfiendtlig lagstiftning och skrämselpropaganda, utan som med frimodighet håller fast vid tro och övertygelse, därom talar historien sitt tydliga språk. Den brännande punkten är Guds skapande Ords suveränitet, den kristna trons absoluta fundament.

-I begynnelsen skapade Gud himmel och jord... Och Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem. ■

Filadelfia - kulturell brobyggare

Så presenteras pingstkyrkans nya roll i tidningen Dagens reportage inför det stora musikalevenemanget **"London the musical"** som nyligen haft sin världspremiär på Stockholms nya musikalscen - Filadelfiakyrkan på Rörstrandsgatan. Stockholms musikalelit gläder sig över denna nya estrad *"som med sin rymd är en av få arenor som kan rymma musikalsens enastående och speciella scenografi"*.

Filadelfiakyrkan som en gång togs i bruk och rustades under bön, åkallan och stora uppoffringar av bedjande och offrande fromma pingstvännen presenteras nu som Stockholms nya musicalscen.

Där samlades kristna, unga och gamla, för att andligen utrustas till evangelii härolder för tjänst i evangelisation och mission. Från talarstolen varnades för världens nöjen och dess idoldyrkan.

Församlingens föreståndare **Niklas Piensoho** konstaterar i tidningen Dagens reportage, att för 30 år sedan ansågs dans och teater vara synd, nu finns det i vår kyrka. Han berättar vidare att vid diskussionen som föregått uthyrningen frågan uppstått om församlingens *"varumärke"* skadas. Man kom dock fram till att fördelarna överväger.

Och nu kan man alltså gå till Filadelfiakyrkan och lyssna till musikal med kända artister. Det kostar mycket, urholkar kassan och berövar dem som går dit det himmelska perspektivet.

Vad var den första Filadelfiaförsamlingen känd för? Det står i Uppenbarelseboken:

-Och skriv till Filadelfias församlings ängel: [---] Ty väl är din kraft ringa, men du har tagit vara på mitt ord och icke förnekat mitt namn. [---] Eftersom du har tagit vara på mitt bud om ståndaktighet, skall ock jag taga vara på dig och frälsa dig ut ur den prövningens stund som skall komma över hela världen, för att sätta jordens inbyggare på prov. Jag kommer snart; håll fast det du har, så att ingen tager din krona. ■

/SF

PILGRIMSSKOLAN

ger hopp åt haitiska barn

Text: Karin Vidén

I Batey Palavé som ligger i Santo Domingos västra utkant driver Comunidad Maranata en mindre skola där främst haitiska barn är elever. Karin Vidén berättar om en skoldag.

Klockan är halv åtta på morgonen och vi är på väg in i Palavé med bil, till ännu en skoldag i församlingens skola *Los Peregrinos*. Utefter huvudgatan är redan full morgonaktivitet och överallt ser man barn och ungdomar i sina uniformer på väg till den kommunala skolan, till den stora överbefolkade Palavé-skolan. Framför bilen kryssar folk över gatan hur som helst, och några skolklädda flickor kommer bärande på varsin färgglad plaststol hemifrån eftersom de annars får sitta på golvet i den stora skolans salar där 70-80 elever samsas per lärare.

En skock getter står tjudrade i en dikeskant i väntan på slakt. Bredvid de bråkande getterna hänger en helt nyflådd i ett rep runt halsen. Styckningen är i full gång i

vägdammet och man upplever en ohygglig avsmak mot denna hantering och det har tagit sin tid att vänja sig att se detta scenario varje gång man passerar.

Vid små försäljningsbord utefter gatan står kvinnor och friterar frukostkorvar och pastellitos över osiga rykande koleldar alltmedan kunderna, mestadels män, sitter på murkanter eller varhelst man hittar en någotsånär bekväm plats för att med god aptit inta sin frukost. Det kraftigt sötade

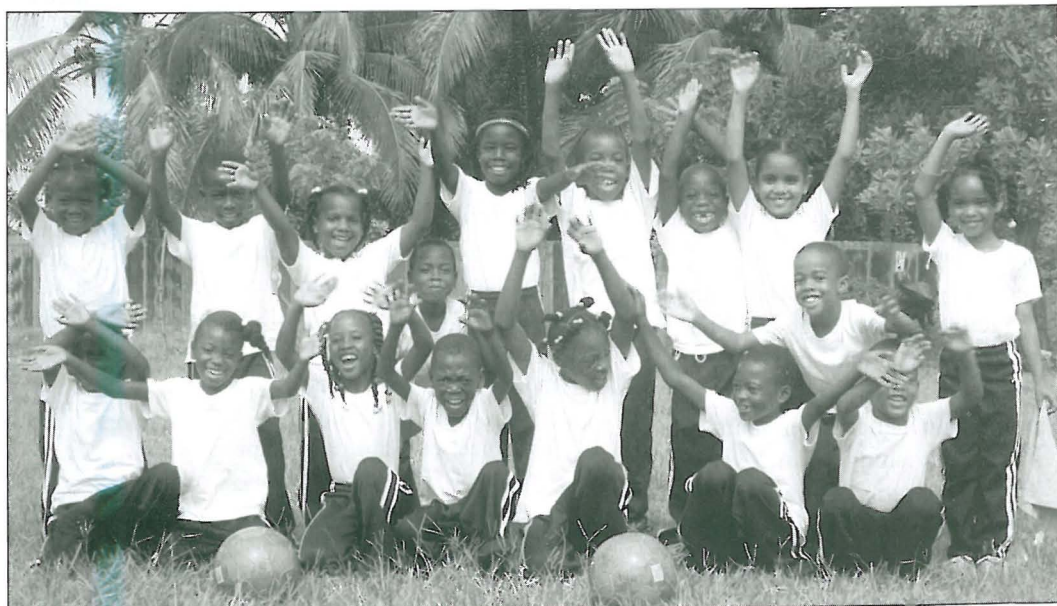
kaffet säljs från termoskannor och dricks i ett svep i små vita plastmuggar.

Hundar av alla storlekar, skabbiga, utmärglade och halta, springer omkring överallt för att om möjligt finna en liten matbit. Slaktaren har just lagt upp sina stora köttstycken och en enorm hög av kycklingkött inför förmiddagens försäljning, och viftar undan svärmar av flugor med ett palmbblad. Nedanför det dignande köttbordet skockas uthungrade dreglande hundar och inväntar eventuella köttslamsor som faller till marken.

Även denna morgon har vi

oturen att hamna bakom korna som är på väg till floden att vattnas. Med en flock kor framför sig går färden sakta, sakta framåt. Den väderbitne magre bonden med sin stora stråhatt på huvudet som skydd mot solen piskar på sin häst, och manar på korna att få upp farten, men de låter sig inte stressas.

Sakta passerar vi den lilla mer eller mindre fallfärdiga pingstkyrkan och där tittar en till synes nyvaken kvinna ut genom dörren insvept i en grå filt. Hon har under natten vakat över lokalen i den mycket enkla träbyggnaden med sitt rostiga inåtbuktande

plåttak, och med den låga temperaturen januarinatten erbjuder lär hon ha frusit under småtimmarna. Varje natt turas kyrkans medlemmar om att vakta byggnaden och dess inventarier, och att vara i bön.

Nu skymtar vi skolhuset en bit längre framåt gatan och ser några elever vara på plats utanför grinden. De vinkar oss välkomna medan koflocken drar vidare utefter gatan för att strax nå den efterlängtnade floden en bit längre fram, den stora Manoguyabofloden.

Skolporten ställs på vid gavel och alltmedan barnen droppar in en efter en och samlas på den öppna och luftiga samlingsterassen, öppnar vi skolhusets fönster som består av en sorts breda fönsterluckor av plåt som öppnas med ett litet vevhandtag. Luften strömmar in genom huset och alla ljud utifrån likaså. Närmsta grannkvinnan sjunger en lovsång till Gud denna morgon medan hon hänger sina tidigt tvättade kläder på tork strax utanför skolfönstret. Vi hälsar glatt på varandra och hon önskar Guds välsignelse inför den kommande skoldagen.

Klockan åtta inleds morgonsamlingen med att en av skolans tre lärare läser högt ur Barnens Bibel och alla beder sedan till Gud tillsammans.

Därefter samlas varje klass i sin skolsal och dagens undervisning kan börja. I förskoleklassen arbetar barnen idag med att lära sig färgerna och att använda dem på olika sätt. De klipper former i färgat papper som de limmar på stora kartongark, målar med färgkritor och vattenfärger, och lär sig känna igen färgerna i rummet, på olika saker, på sina kläder mm. I förskolegruppen handlar mycket just om att pyssla, måla, klippa, brodera, sjunga, lyssna på sagor, ja, allt som är skolförberedande. Hemma hos barnen finns inga böcker,

inga tidningar, inga färgkritor eller annat som stimulerar till intellektuell inläring. De har under hela sin uppväxt levt helt utan alla sådana möjligheter och man ser hur de hungrar efter att få prova på olika saker. Så gott som alla skolans nuvarande elever är tvåspråkiga då de förutom landets språk spanska även talar haitisk kreol då Haiti är deras ursprungsland. Hemma med mamma, pappa, syskon och grannar talas ofta kreol.

Efter den första lektionen är det dags för mellanmål och alla barn radar upp sig på ett långt led för att tvätta sina händer. Nypressad limejuice med is och färska smörgåsar

enkel matematik, vidare "naturales" och "sociales" som ger kunskap om naturen, samhället och annat, motsvarande svenska skolors orienteringsämnen. I årskurs tre ingår även lite mer avancerad kunskapsinläring och just idag är det landsfadern **Duarte** som presenteras för eleverna.

Ett mycket omtyckt inslag i skolveckan är fredagarnas idrott. Då promenerar den idrottsklädda skaran iväg till en stor öppen bollplan en bit från skolan och där tränas med bollar, olika lagspel, stafetter och mycket annat roligt. Men först har alla elever gemensam bibelkun-

men också oerhört givande och tacksamt. De är så glada att få ha sin skola att gå till i sin fina skoluniform och med sin fina ryggsäck med skolböckerna i. Det ger dem en trygg stabilitet i en tillvaro som ofta annars är så både brutal och destruktiv. Det handlar mycket om att få ett människovärde, att trots stora problem och sjukdom ändå få vara en bland de andra. Var dagliga enkla rutiner tränas in under skoldagen som har stort värde i livet. Man ska exempelvis vara ren då man kommer till skolan, ha rena kläder, vara kammad och ha nytvättade händer före måltid osv. Två gånger i månaden

Vår bön till Gud är att evangelium ska få komma in i dessa barns liv med den glädje, frid och det ljus ett barn behöver och har rätt till!

är välkommet hos dem alla. För en del av eleverna är det dagens första mål och då en del av dem dessutom haft en bit att gå till skolan så är de riktigt hungriga vid den här tiden. Därefter blir det en halvtimmas rast då legolikhade byggklossar, memoryspel och pussel plockas fram.

Skoldagen fortsätter med lektioner och fruktpaus i de olika grupperna. I klass ett och två som arbetar tillsammans handlar mycket om läsinläring, skrivning,

skap på schemat då flanellografbilder hjälper till att göra bibelberättelsen levande och tillgänglig.

Flera av eleverna har mycket speciella behov och skulle inte ha möjlighet tillgodogöra sig undervisning i ett större sammanhang. Autismliknande tillstånd och andra syndrom finns hos några elever, och även sjukdomar såsom epilepsi och svår lungsjukdom. Att arbeta med dessa barn är dels en utmaning,

finns missionens egen läkare tillhands för att undersöka och ge hälsoråd till de elever med syskon och föräldrar som har behov av hjälp. Problemen är av så skilda slag. Den senast tillkomna eleven, en 8-årig flicka, kom för bara några veckor sedan direkt från Haiti. Hon berättade i den lilla förskolegruppen med tårar i ögonen hur hon och mamma ville få med även pappa till det nya landet, men han valde att stanna kvar eftersom han inte trodde de skulle få det bättre där. "Jag vill inte tillbaka till Haiti, fastän pappa är där. Vägen var så lång att gå innan vi kunde åka med en buss, jag var så trött....men jag saknar pappa så mycket," fortsatte hon och kunde inte

dölja den saknad och det lidande hon upplevde.

Skolarbetet är ett stort tack-sägelseämne och ett fortsatt böneämne då det handlar om så mycket mer än att undervisa en grupp barn. Ofta finns en komplex problem-bild bakom varje elev, då hemmet, familjen, ja, hela den sociala situationen tillsammans med den kulturella och religiösa livsstilen många gånger skapar svårhanterliga och kanske framförallt svår-förståeliga yttringar. Vår bön till Gud är att evangelium ska få komma in i dessa barns liv med den glädje, frid och det ljus ett barn behöver och har rätt till! De känner till det lagiskt religiösa livet och den symboliska världen, de känner till det ockulta livet med häxor och seanser av

olika slag, en ofta skrämmande bild där också "Gud" ges en betydande plats. Här-omdagen gav en liten flicka i en teckning uttryck för den stora rädsla hon lever med, att *"djävulen ska komma och ta henne, och äta upp henne"*. Mamma berättar för henne hemma hur *"han smyger runt huset då det blivit mörkt och vill ta henne på samma sätt som han tog hennes bror då han dog helt liten"*.

Då talade vi om Jesus som älskar alla barnen, och hur alla barn tillhör Guds rike. Vi bad till Gud en stund att han skulle ta bort rädslan och efter en stund lät hon sig lugnas något.

Droghandeln sker öppet med barn som kurirer och många barn lever ett mycket utsatt liv i Palavé. En syster

i församlingen berättade hur många ser på barn som "saker", som man ska ha till hjälp, som ska ställa upp för vuxenvärlden men aldrig ha rätt att få något igen. Vår förhoppning är att församlingens skola i Palavé ska få lägga en grund hos de barn som där går sina första skolår, en grund att stå på. Att de ska få en sund kunskap om vem Jesus Kristus är och så även få förstå sitt eget värde, sitt människovärde. Vid skol-dagens slut, då vi tar adjö, kommer ofta någon av de små med en spontan kram och ett "tack för idag". Detta tack vill vi förmedla vidare till alla förebedjare, alla off-rare och alla som uppmuntrar på olika sätt!

Solen står högt på himlen då vi låser skolhuset för da-

gen, och värmen har tilltagit markant. Ute på gatan är nu fullt av folk i rörelse och mu-siken från de två intilliggande butikerna är redan alltför hög. Redan har männen samlats för att dricka och spela domino, redan har meningslösheten återigen gripit tag i dem, ut-anförskapet som haitier, ar-betslösheten, de ekonomiska och sociala problemen som blivit dem övermäktiga, och de dränker sin leda i sprit, droger, spel och sinnesbedö-vande musik.

Våra små elever möter skilda vardagar hemma, en vardag vi inte kan dela med dem, men vi kan bedja för dem! Jesus Kristus är barnens bästa vän. Det är en kunskap och ett liv vi vill förmedla till dem som en bärande kraft ge-nom livet! ■

Missionsreportage från Rumänien

-KOM ÖVER OCH HJÄLP OSS!

Text: Ulla Näsholm

Ropet från bibeln hade nått Pilgrimsfolket i Oslo. För ungefär tio år sedan hade de varit på semester i Ru-mänien. Det blev inte riktigt som de tänkt sig. Fattigdomen och nöden de mötte under sin vistelse där blev en kallelse att göra något. På den vägen är det.

Semesterresan de gjorde, inspirerades genom en norsk kvinna som varit i Rumä-nien. Hon berättade om en församling hon besökt och hur de arbetade bland fattiga människor i Bukarest. Jan Egil Hafsahl tillsammans med några från Pilgrimsfol-ket beslöt sig för att besöka den församlingen.

Det hade gått några år och den lilla församlingen hade fått en annan inriktning och modernare framtoning än tidigare och arbetet bland de fattiga fanns inte längre kvar.

De upplevelser syskonen från Pilgrimsfolket gjorde i Rumänien under veckorna i landet och mötet med många fattiga och utslagna männis-kor blev till en kallelse som de inte kunde komma förbi.

Det är inte bara den materiella fattigdomen som motiverar

till ett så intensivt arbete som de idag bedriver – det gäller att på flera plan komma till undsättning och hjälp.

Insikten att Gud älskar människan och verkligen bryr sig om var och en, växer snabbare när folket både hör och ser den förkroppsligad hos människor.

"Man kan inte predika för människor som fryser om föt-terna", sa Frälsningsarméns grundare general Booth i England för många år sedan och beredde med sina hjälp-insatser vägen för evang-

elium – när människor hörde budskapet tog de emot och väckelsen var ett faktum.

Stövlar för de som bor i ett lerigt ghetto, och ett nyinköpt rymligt militärtält som går att få värme i när kylan sätter in och "bostaden" inte rymmer alla familjemedlemmar samtidigt – detta kan idag bana väg för evangeliets budskap för utsatta människor.

Guds gerilla

"Vi kan inte hjälpa alla, men några...", säger Jan Egil Hafsahl, ledare för Pilgrimsfolket. Det har blivit ganska många nu som fått hjälp.

Församlingen som har sitt säte i Norge, sitt kommunittetsliv på Dal utanför Oslo och sitt evangelisationscenter inne i centrala Oslo, arbetar med sikte på missionen.

Samtliga medlemmar i kommuniteten har varit i Arad i Rumänien där Pilgrimsfolket har sin bas för missionen.

Man byter av varandra därnere, alla tar del av arbetet på alla plan; ekonomiskt, praktiskt och andligt.

Inför julhelgen var bara Jan Egil Hafsahl tillsammans med **Jonathan Asprusten** på plats. Möten, hembesök, skola, julfester, inköp till kommunittens affär i Sântoma, överblick över reparations- och målningsarbeten som utförs av anställda – som deras gäst har jag hunnit se mycket, även om jag inte kunnat vara med i alla deras aktiviteter eller hålla deras tempo.

Upplägget av arbetet verkar ha något av ett "gerilla-stuk" över sig. Intensiva, målmedvetna insatser där det handlar om att ge järnet. Hela tiden!

I Sântoma har det växt upp en liten församling där man har regelbundna möten för både barn och vuxna. Det finns en skola, och en affär där det mesta kan köpas har också byggts upp av församlingen. Det var helt enkelt svårt att

Den fattiga byn Sântoma har genomgått stora förändringar sedan Pilgrimsfolket köpte området.

förstå hur det var för några år sedan.

Nu är marken dränerad, soporna borta, cementerade gångvägar eller trottoarer finns mellan husen som reparerats. Skola och samlingssal är inrymd i ett nytt hus som byggts upp och ställts iordning genom Pilgrimsfolkets försorg.

Det var en fröjd att träffa människorna där – barnen som alltid sjöng av hjärtans lust och vuxna som tackade Gud för ett nytt liv – helt nytt liv – hela området är förvandlat!

Nu gäller det nästa etapp – ett område som heter Țipar. Det är där militärtältet ska ställas upp så fort det frusit till så man kan komma dit med bil.

För tillfället är det omöjligt att köra dit med något som helst fordon. Situationen i detta område går helt enkelt inte att beskriva.

Människor bodde i jordkullor, leran täckte det mesta och för mig som hade varma vinterkläder och höga stövlar för att komma fram i lerområdet, var det nästan oöverkomligt att ta sig fram mellan husen. Kallt var det också; men där sprang barnen barfota eller med sandaler och otäckt tunt klädda. Pilgrimsfolket hade köpt ett stort lager stövlar (i princip länsat skoaffärerna inne i stan) som delades ut.

Utanför området eller

lägret bodde folk i fina hus, hade varma kläder och gick på cementerade vägar. Det var en chock-upplevelse att möta två så olika världar där man levde så nära varandra – men ändå så överkligt långt ifrån varandra

Hundra år tillbaks i tiden

Stonește; en by där förskolan och skolan fått hjälp från Norge med material, leksaker och kläder hälsade vi också på. Varje barn fick en säck med kläder och några leksaker. Det rörde sig om ett 20-tal barn. De sjöng julsånger för oss som gästade dem och sångarglädjen eller inspirationen när de läste dikter var inte att ta fel på.

Läraren i skolan bjöd hem oss, och för mig var det en "höjdare" att se hur människor på landet lever och bor.

När man kommit in från gatan genom en stor port kom man till en slags inbyggd gård. Där fanns kor, grisar och höns.

Inför julen hade familjen slaktat och allt hade tagits tillvara. Husmor visade stolt vad som fanns. Kött och korvar hängde i långa rader

i olika små bodar.

Det var som något man läst om från hur det var förr. Klädsel, mat, sätt att vara; allt visade på ytterligare en annan värld. Pittoreskt och charmigt och bara några timmars flygresa från Norden.

Framtidsvision

Nittioåtta procent av Rumäniens invånare är rumänsk-ortodoxa kristna, och en procent romersk-katolska, berättar Jan Egil, när han förmedlar några tankar inför framtiden.

-Det är bråttom, tiden är kort. Jag tänker först och främst på Țipar, tänk att få grunda en zigenarförsamling i det nya området vi börjat arbeta på! Vi ska snart börja med möten också på den platsen och vi tror att Gud vill göra något särskilt där.

Men visionen sträcker sig också till länderna runt omkring Rumänien, Moldavien där rumänska är modersmålet, men också Serbien finns med på agendan för framtida insatser.

Jesus sa: Gå ut i hela världen och gör alla folk till lärjungar. Vill du vara med? ■

Stöd missionsarbetet!

Ge ditt offer via pg.nr 44 10 05 - 6
(Märk med "Rumänien" eller "Dominikanska rep.")

UTANFÖR LÄGRET

Vi ska titta litet i Johannes första brevets andra kapitel:

-Mina kära barn, detta skriver jag till eder, för att I icke skolen synda.

Men om någon syndar, så hava vi en förespråkare hos Fadern, Jesus Kristus, som är rättfärdig; och han är försoningen för våra synder, ja, icke allenast för våra, utan ock för hela världens. (1 Joh 2:1-2)

Det här säger något om försoningens vidd. Den som presenterar det för oss är aposteln Johannes. Hans brev inleds med att han talar om sina erfarenheter, som var mycket unika. Det var inte många som hade sådana erfarenheter som han gjorde.

Vi ska läsa igenom hela 3 Mos 16, och riktigt fundera på vad detta kapitel talar om. Också detta kapitel säger något om försoningsverkets vidd, än om det inte alltid är så lätt att greppa.

-Och HERREN talade till Mose, sedan Arons två söner voro döda, de båda som träffats av döden, när de trädde fram inför HERRENS ansikte. Och HERREN sade till Mose: Säg till din broder Aron att han icke på vilken tid som helst får gå in i helgedomen innanför förlåten, framför nådstolen som är ovanpå arken, på det att han icke må dö; ty i molnskyn vill jag uppenbara mig över nådstolen.

-Så skall förfaras, när Aron skall gå in i helgedomen: Han skall taga en ungtjur till syndoffer och en vädur till brännoffer; han skall ikläda sig en helig livklädnad av linne och hava benkläder av linne över sitt kött, och han skall omgjorda sig med ett bälte av linne och vira en huvudbindel av linne om sitt huvud; detta är de heliga kläderna, och innan han ikläder sig dem, skall han bada

sin kropp i vatten. (3 Mos 16:1-4)

Här talas alltså om Gamla Testamentets överstepräst. Är det inget annat som hjälper oss här och leder tankarna till Jesus, så gör i alla fall Hebréerbrevets författare det klart. Det står om tidpunkten, det är inte vilken tid som helst.

-Och i det främre tabernakelrummet gå prästerna ständigt in och förrätta vad som hör till gudstjänsten, men i det andra går allenast översteprästen in en gång om året, och då aldrig utan blod; och han frambär blodet för sig själv och för folkets uppsåtliga synder. Därmed giver den helige Ande till känna att vägen till det allraheligaste ännu icke har blivit uppenbarad, så länge det främre tabernakelrummet fortfarande äger bestånd. (Hebr 9:6-8)

När vi läser de gammaltestamentliga

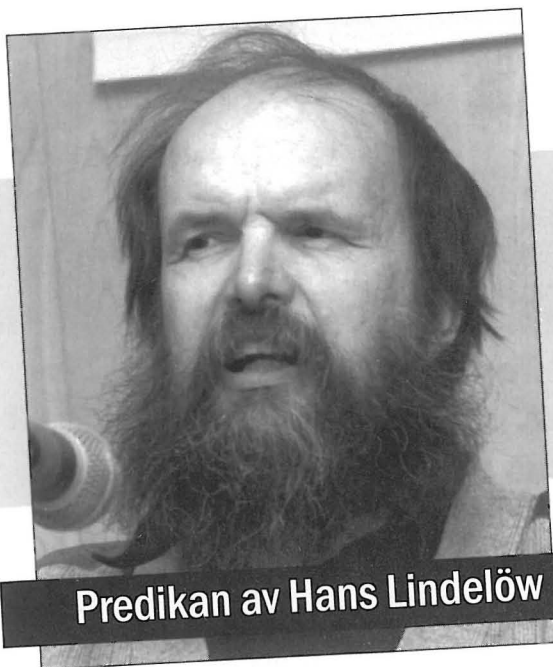
texterna i tredje Mosebok, så ger den helige Ande något till känna. I 3 Mos 16 står att den helige Ande gör något. Det står vidare:

-Och av Israels barns menighet skall han mottaga två bockar till syndoffer och en vädur till brännoffer. Och Aron skall föra fram sin egen syndofferstjur och bringa försoning för sig och sitt hus. Sedan skall han taga de två bockarna och ställa dem inför HERRENS ansikte, vid ingången till uppenbarelsetältet.

-Och Aron skall draga lott om de två bockarna: en lott för HERREN och en lott för Asasel. Och den bock som lotten bestämmer åt HERREN skall Aron föra fram och offra till syndoffer. Men den bock som lotten bestämmer åt Asasel skall ställas levande inför HERRENS ansikte, för att försoning må bringas för honom, på det att

-Mina kära barn, detta skriver jag till eder, för att I icke skolen synda. Men om någon syndar, så hava vi en förespråkare hos Fadern, Jesus Kristus, som är rättfärdig; och han är försoningen för våra synder...

Predikan av Hans Lindelöw

han må släppas fri ut till Asasel i öknen.

-Aron skall alltså föra fram sin syndofferstjur och bringa försoning för sig och sitt hus, han skall slakta sin syndofferstjur. Sedan skall han taga ett fyrfat fullt med glöd från altaret som står inför HERRENS ansikte, och fylla sina händer med stött välluktande rökelse; och han skall bära in detta innanför förlåten.

-Och rökelsen skall han lägga på elden inför HERRENS ansikte, så att ett moln av rökelse skyler nådastolen, ovanpå vittnesbördet, på det att han icke må dö. Och han skall taga av tjurens blod och stänka med sitt finger framtill på nådastolen; och framför nådastolen skall han stänka blodet sju gånger med sitt finger. Sedan skall han slakta folkets syndoffersbock och bära in hans blod innanför förlåten; och han skall göra med hans blod såsom han gjorde med tjurens blod: han skall stänka därmed på nådastolen och framför nådastolen.

-Så skall han bringa försoning för helgedomen och rena den från Israels barns orenheter och överträdelser, vad de än må hava syndat. Och på samma sätt skall han göra med uppenbarelsetältet, som har sin plats hos dem mitt ibland deras orenheter. Och ingen människa får vara i uppenbarelsetältet, från den stund på han går in för att bringa försoning i helgedomen, ända till dess han har gått ut. Så skall han bringa försoning för sig och sitt hus och för Israels hela församling. Sedan skall han gå ut till altaret som står inför HERRENS ansikte och bringa försoning för det; han skall taga av tjurens blod och av bockens blod och stryka på altarets horn runt omkring, och han skall stänka blodet därpå med sitt finger sju gånger, och rena och helga det från Israels barns orenheter. När han så har fullbordat försoningen för helgedomen, uppenbarelsetältet och altaret, skall han föra fram den levande bocken. Och Aron skall lägga båda

sina händer på den levande bockens huvud, och bekänna över honom Israels barns alla missgärningar och alla deras överträdelser, vad de än må hava syndat; han skall lägga dem på bockens huvud och genom en man som hålles redo därtill släppa honom ut i öknen.

-Så skall bocken bära alla deras missgärningar på sig ut i vildmarken; man skall släppa bocken ute i öknen. Därefter skall Aron gå in i uppenbarelsetältet och taga av sig linnekläderna, som han hade iklätt sig när han gick in i helgedomen; och han skall lämna dem där. Och han skall bada sin kropp i vatten på en helig plats och ikläda sig sina vanliga kläder; sedan skall han gå ut och offra sitt eget brännoffer och folkets brännoffer och bringa försoning för sig och för folket. Och fettet av syndoffersdjuret skall han förbränna på altaret. Men den som släppte bocken ut till Asasel skall två sina kläder och bada sin kropp i vatten; därefter får han gå in i lägret.

-Och syndofferstjuren och syndoffersbocken, vilkas blod blev inburet för att bringa försoning i helgedomen, skola föras bort utanför lägret, och man skall bränna upp dem i eld med deras hud och kött och orenlighet. Och den som bränner upp detta skall två sina kläder och bada sin kropp i vatten; därefter får han gå in i lägret. Och detta skall vara för eder en evärdlig stadga: I sjunde månaden, på tionde dagen i månaden, skolen I spåka eder och icke göra något arbete, varken infödingen eller främlingen som bor ibland eder. Ty på den dagen skall försoning bringas för eder, till att rena eder; från alla edra synder skolen I renas inför HERRENS ansikte. En vilosabbat skall den vara för eder, och I skolen då spåka eder. Detta skall vara en evärdlig stadga. (3 Mos 16:5-31)

Låt oss läsa ur Hebr 9:

-Nu hade visserligen också det förra förbundet sina gudstjänststadgar och sin jordiska helgedom.

Ty i tabernaklet inrättades ett främre rum, vari stodo ljusstaken och bordet med skådebröden; och detta rum kallas "det heliga". Men bakom den andra förlåten var ett annat rum i tabernaklet, ett som kallas "det allraheligaste", med ett gyllene rökelsealtare och förbundets ark, på alla sidor överdragen med guld. I denna förvarades ett gyllene ämbars med mannat, så ock Arons stav, som hade grönskat, och därtill förbundets tavlor. Därövanpå stodo härlighetskeruber, som överskyggde nådastolen. Men om vart särskilt av dessa föremål är nu icke tillfälle att tala. (Hebr 9:1-5)

Här finns uppenbarligen en avsikt att tala om vart särskilt föremål. Men det hade inte varit tillfälle att tala om dem. Det finns uppenbarligen en avsikt att tala om vart särskilt av dessa föremål. Men han säger att "*nu är icke tillfälle*". Det betyder att någon gång är det tillfälle. Och tillfälle borde ha funnits under de tider som evangelium har predikats. Vi har tillfälle, men även om vi har tillfälle, så vet vi att vi är begränsade. Helt uppenbart är att det finns anledning att tala om vart särskilt av dessa föremål, som har sin speciella betydelse.

-Så blev detta inrättat. Och i det främre tabernakelrummet gå prästerna ständigt in och förrätta vad som hör till gudstjänsten, men i det andra går allenast översteprästen in en gång om året, och då aldrig utan blod; och han frambär blodet för sig själv och för folkets uppsåtliga synder.

-Därmed giver den helige Ande till känna att vägen till det allraheligaste ännu icke har blivit uppenbarad, så länge det främre tabernakelrummet fortfarande äger bestånd. Ty detta är en sinnebild som avser den nuvarande tiden, och i enlighet härmed frambäras gåvor och offer, vilka dock icke kunna fullkomna, efter samvetets krav, den som förrättar sin gudstjänst, utan allenast äro utvärtas stadgar - de såväl som föreskrifterna om mat och dryck och allahanda tvagningar - stadgar pålagda intill dess tiden vore inne för en bättre ordning.

-Men Kristus kom såsom överstepräst för det tillkommande goda; och genom det större och fullkomligare tabernakel som icke är gjort med händer, det är, som icke tillhör den skapelse som nu är, gick han, icke med bockars och kalvars blod, utan med sitt eget blod, en gång för alla in i det allraheligaste och vann en evig förlossning." (Hebr 9:6-12)

Översteprästen gick med sitt eget blod - dvs, här är prästen och offret förenade till ett, och på ett sätt är han syndoffersbocken, vars blod bärs in i det allra he-

-Här rör vi oss i riktning mot platsen utanför lägret, i riktning mot Honom utanför lägret. Vad betyder det? En hand huggs av, en fot, ett öga. Vi reduceras när hans undervisning får makt med oss.

ligaste, in i helgedomen. Vem är då den andra bocken? Det var ju två bockar i 3 Mos 16. Vi ser att det finns ett oerhörd perspektiv och utspelas ett skeende. Det finns tre förhållanden, tre olika platser i detta försoningens kapitel. Det talas om *helgedomen*, det talas om *platsen utanför lägret*, det talas om *öknen*. Vad är det som sker på dessa platser? Syndoffret, vars blod bärs in i helgedomen, vars kropp förs ut till en plats utanför lägret och där bränns upp. Vad betyder detta utanför lägret?

-Och syndofferstjuren och syndoffersbocken, vilkas blod blev inburet för att bringa försoning i helgedomen, skola föras bort utanför lägret, och man skall bränna upp dem i eld med deras hud och kött och orenlighet. Och syndofferstjuren och syndoffersbocken, vilkas blod blev inburet för att bringa försoning i helgedomen, skola föras bort utanför lägret, och man skall bränna upp dem i eld med deras hud och kött och orenlighet. (3 Mos 16:27)

Platsen utanför lägret är där hud, kött och orenhet bränns upp i eld. Jesus talar om att vi ska brännas upp i eld. Vi ska inte bara brännas upp, vi ska saltas med eld. Vi förstår att platsen utanför lägret har att göra med detta att saltas med eld. Där förtärs kroppen. Det innebär att jag går med på att kroppshyddan bryts ned. Att inte försöka komma undan, men gå med på och acceptera att kroppshyddan bryts ned, det är en sida av att försaka och att acceptera sanningen.

I Hebr 13 heter det:

-Det är ju så, att kropparna av de djur, vilkas blod översteprästen bär in i det allraheligaste till försoning för synd, 'brännas upp utanför lägret'. Därför var det ock utanför stadporten som Jesus utstod sitt lidande, för att han genom sitt eget blod skulle helga folket. Låtom oss alltså gå ut till honom "utanför lägret" och bära hans smälek. (Hebr 13:11-13)

Kropparna bärs ut och bränns upp. När vi beger oss till platsen utanför lägret, då accepterar vi att våra kroppar bränns upp. Men kropparna är inte bara ett strikt fysiskt begrepp. Min kropp är mitt jag - hela det personliga register som också kallas mitt kött. Jag måste acceptera att köttet bränns upp i eld på grund av närheten till honom. Vi får inte dra oss undan hans smälek, utan låta kroppen, jaget, köttet - hela dess rekvisita, alla egoistiska vinklar och vrår brännas upp i eld utanför lägret. Låt oss alltså gå ut till honom utanför lägret och bära hans smälek, dela hans lott. Blodet bars in i helgedomen. Kroppen bars ut till platsen utanför lägret. Detta är vi hänvisade till, därför att vi kommer aldrig in i helgedomen. Vi kan inte ta oss in i helgedomen, inte på några villkor ta oss in i helgedomen. Där kommer bara Han in. Vi kommer in när vi går ut till Honom utanför lägret, det är vår möjlighet att närma oss och identifiera oss med Honom. Då kan vi också förstå betydelsen av blodet som bärs in i helgedomen. Kroppen förs ut till platsen utanför lägret. Vi kommer aldrig in i helgedomen, men vi kan nalkas honom; han som är utanför lägret. Genom närheten till honom kan vi också förstå betydelsen av blodet som har burits in i helgedomen. Försoningsverkets oerhörda omfattning och räckvidd.

Så talas om smörjelsen, om Anden.

-Det är ju så, att kropparna av de djur, vilkas blod översteprästen bär in i det allraheligaste till försoning för synd, 'brännas upp utanför lägret'. Därför var det ock utanför stadporten som Jesus utstod sitt lidande, för att han genom sitt eget blod skulle helga folket. Låtom oss alltså gå ut till honom "utanför lägret" och bära hans smälek. (Hebr 13:11-13)

När vi närmar oss Honom, då närmar vi

oss det han har sagt, och får lyssna till ord sådana som dessa:

-Ja, den som giver eder en bägare vatten att dricka, därför att I hören Kristus till - sannerligen säger jag eder: Han skall ingalunda gå miste om sin lön. (Mark 9:41)

En bägare vatten. Vad vill vi ha för att vi hör Kristus till? En bägare vatten kan inte betyda mycket. Det finns ingen kravmentalitet som hör Kristus till.

-Och den som förför en av dessa små som tro, för honom vore det bättre, om en kvarnsten hängdes om hans hals och han kastades i havet. Om nu din hand är dig till förförelse, så hugg av den. Det är bättre för dig att ingå i livet lytt, än att hava båda händerna i behåll och komma till Gehenna, till den eld som icke utsläckes. Där 'deras mask icke dör och elden icke utsläckes'. Och om din fot är dig till förförelse, så hugg av den. Det är bättre för dig att ingå i livet halt, än att hava båda fötterna i behåll och kastas i Gehenna. Där 'deras mask icke dör och elden icke utsläckes'. Och om ditt öga är dig till förförelse, så riv ut det. Det är bättre för dig att ingå i Guds rike enögd, än att hava båda ögonen i behåll och kastas i Gehenna, där 'deras mask icke dör och elden icke utsläckes'. Ty var människa måste saltas med eld. Ty varje offer skall med salt saltas. (Mark 9:42-49)

Här rör vi oss i riktning mot platsen utanför lägret, i riktning mot Honom utanför lägret. Vad betyder det? En hand huggs av, en fot, ett öga. Vi reduceras när han kommer nära, när hans undervisning får makt med oss. Var människa måste saltas med eld. Vart offer skall med salt saltas. Får Jesus utrymme i hjärtat så kan det inte bli fråga om att ta ovidkommande hänsyn. Vi kan inte ta hänsyn till kött och blod så att vi måste akta oss för att säga något som kan stöta människor som till naturen är stämde så att de hellre vänder Gud ryggen, att de hellre går bort än de kommer. Människor som hellre söker

sitt eget än det som hör Jesus Kristus till. Tänk om vi kunde komma till Honom, till platsen utanför lägret och på det sättet få vara med om att saltas med eld - den eld som förtär kroppen, den eld som förtär jaget. Den eld som förtär, så att ingenting hindrar Honom att få tala genom oss. Vi låter Honom anmärka, kritisera, bränna upp i eld allt det som gör att vi dras i en annan riktning, så att vi inte söker honom. Det finns så mycket som knyter an i oss, så mycket som världen vill underhålla oss med. Vi är ju människor. Det är ju bättre vara mänskliga än omänskliga, men samtidigt möter vi i NT en väldig kritik mot att vandra på vanligt människosätt. Vad behöver en människa? Världen har tusen förslag som appellerar till allt det som bränns upp i eld när vi nalkas Jesus.

Låt oss be Jesus om hjälp, be att han talar till oss så att vi inte drar oss undan när han talar till oss.

Det står om dem som drog sig undan av kärlek till världen. Det står också om några andra, som vann seger. De övervann draken i kraft av Lammets blod och i kraft av sitt vittnesbörds ord. De älskade icke så sitt liv att de drog sig undan döden. De älskade inte så sitt liv att de drog sig undan platsen utanför lägret, där Jesus dog på korset. I följd av detta har vi fått allt. Det heter: Han som icke har skonat sin egen son, skulle han icke också skänka oss allt med honom. Han har skänkt oss *allt*, dvs, inklusive skoningslösheten mot jaget, mot köttet, mot världens hundra tusen förslag och en miljon lösningar för den människa som drar sig undan Jesus Kristus. Men det är som han säger, den som blygs för mig och mina ord i detta syndiga, trolösa släkte, för honom ska Människosonen blygas när han kommer i sin Faders och de heliga änglarnas härlighet.

Låt oss bedja Herren Jesus om hjälp att inte skona oss själva när Han vill ställa saker och ting till rätta och ge oss det rätta perspektivet.

Så här står det i Hebréerbrevet:

"...om vart särskilt av dessa föremål är nu icke tillfälle att tala" Vi har läst en del om dessa föremål i 3 Mos 16, detta enorma kapitel som talar om den stora försoningsdagen. Men det finns fler. Och Hebréerbrevets författare skriver inte om varför det inte var tillfälle att tala om dem. Vi är benägna att tänka att han inte har tid. Vi tänker kanske att det går inte, därför han måste koncentrera sig på något annat. Men tänk om det är så att tillfälle ges inte, därför att det inte finns någon mottaglighet. Han kan helt enkelt inte tala till människor som är alldeles för benägna att skona sig själva och sitt eget kött. Han skulle vilja tala om vart särskilt av dessa föremål, men det går inte komma till. Han kommer inte till, Guds Ande kommer inte till, därför att lyssnarna är alldeles för fångade av världens tio tusen förslag. Av världens millioner lösningar på än det ena och än det andra.

Tidigare i detta brev, säger aposteln så här:

-Härom hava vi mycket att säga, mycket som är svårt att göra tydligt i ord, eftersom I haven blivit så tröga till att höra.

(Hebr 5:11)

Varför blir vi så tröga till att höra? Inte till att höra vad som helst. Inte tröga till att höra vad både den ene och den andre säger, men tröga till att höra vad Herren säger. När hans ord kommer, är det trögt före i örat. Men när andra talar, åh, då glider orden så lätt in! Det kommer tusentals förslag från denna världens experter på vad du ska göra med din tid, med din kropp, med dina förutsättningar och chanser. Orden kommer så lätt, så lätt. Men då han talar blir det så trögt. Orden kommer, men de kommer inte riktigt in i örat, de stannar på halva vägen.

Om vart särskilt av dessa föremål - det var föremål som borde vara kärare för oss. Det gäller vår själs frälsning, vårt liv i Gud. På platsen utanför lägret bränns kropparna upp i eld. Blodet bärs in i helgedomen.

Aposteln talar om att han bar Jesu dödsmärken. Jesus var förutbestämd för döden. När han var på ett gästabad kom en vacker kvinna och smorde hans fötter. Då tänkte han på sin begravning. Det står inte att kvinnan var vacker, men det kunde hon ha varit. Hon framställs av traditionen som vacker. Hon kom och smorde hans fötter. Jesus hade en mycket annorlunda orientering. Han var ung och ogift, och så kom en vacker kvinna och smorde hans fötter. Var det då tillfälle att tänka på sin begravning? En ung man talar om förberedelse till sin begravning. Ska den unge mannen begravas? När då? Om en vecka. Därför han var på väg till platsen utanför lägret. Därför att hans blod skulle bäras in i helgedomen.

-Kristus kom såsom överstepräst för det tillkommande goda; och genom det större och fullkomligare tabernakel som icke är gjort med händer, det är, som icke tillhör den skapelse som nu är, gick han, icke med bockars och kalvars blod, utan med sitt eget blod, en gång för alla in i det allraheligaste och vann en evig förlossning.

-Ty om redan blod av bockar och tjurar och aska av en ko, stänkt på dem som hava blivit orenade, helgar till utvärtes renhet, huru mycket mer skall icke Kristi blod - då han nu genom evig ande har framburit sig själv såsom ett felfritt offer åt Gud - rena våra samveten från döda gärningar till att tjäna den levande Guden!" (Hebr 9:11-14)

Det här är det allvarliga, det avgörande. Jesus verkar vara dödsorienterad, på något vis. Det är tusen gånger bättre att befria samvetet från döda gärningar än att jag befrias från döden. Så tänkte Jesus, och så borde vi också tänka. Den stora faran är inte att vi dör, men att vi dras in i döda gärningar, och drar in andra i döda gärningar. Jesus kom för att rena våra samveten från döda gärningar till att tjäna den levande Guden. Hur går det till?

Ska vi låta honom sätta fingret på vad det är fråga om, ska vi låta honom avslöja de döda gärningarna? Om vi inte anser det vara döda gärningar vad han kallar döda gärningar, så får vi verkligen göra bättring. Tycker vi en sak och Jesus något annat, så får vi verkligen se upp. Låta honom sätta fingret på de döda gärningarna. Är det döda gärningar, så måste de lyftas av oss, vi måste befrias. Måtte Herren hjälpa, avslöja, leda, visa, så att vi inte drar oss undan, utan fortsätter och fullbordar det som hör till vår kallelse.

Låt oss fördenskull gå ut till honom utanför lägret. Vad handlar det om? Det handlar om död. Det handlar om Jesu

-Den stora faran är inte att vi dör, men att vi dras in i döda gärningar, och drar in andra i döda gärningar. Jesus kom för att rena våra samveten från döda gärningar till att tjäna den levande Guden.

Ur Emil Gustafsons
samlade skrifter, femte
upplagan, tryckt 1949

Helig överlåtelse

Andens uppgift är att vinna våra hjärtan för Jesus. Men huru ofta han blöder genom vår trolöshet!

1. Vi gråta utan självuppgivande. Och varje strävan att bli helig strandar mot bristande överlåtelse.

De trolösa bada Herrens altare med tårar men klaga: *"Var är domens Gud?"* (Mal 2) De hava, trots många heliga löften, ännu aldrig erfårit någon Andens förnyelse, och jag tror, att de flesta undanbådo sig en djupare frälsning, om det tveeggade svärdet skure till roten av deras eget liv. Nej, de ha lättare för att gråta än att överlämna sig åt Herren, och de nedlägg större omsorg på att beräkna välsignelsen än ansvaret av en helig överlåtelse. När de icke så vinna sin längtans mål att bli välsignade, bliva de till och med upproriska i sin ande och säga:

-Förgäves är att tjäna Gud, och vartill gangar det, att vi hålla hans bud, och att vi gå i sorgkläder, för Herren Sebaots skull?

Ack människan skulle hellre dö än uppgiva sig själv.

Hon vill hellre giva stora löften än vara trogen i det lilla. Hon tycker mer om sången: *"Din jag är!"* än gemenskapen med Guds Lamm på den bloddrypande vägen. Var Äro de, som sjöngo: *"Jesus, jag mitt kors vill bära, lämna allt och följa dig, fattig, naken, utan ära; du skall bliva allt för mig?"* De sjöngo såsom Herrens folk på andra sidan havet: *"Han är min Gud, och honom vill jag upphöja"*, men torde aldrig hava känt något djupare ansvar för det liv, som de leva. Kristus har många bekännare men få efterföljare; och även du, som *"lade allt på Herrens altare"*, vill bevara ditt

liv och tjäna Gud på självvalda vägar. Broder, varför gör du så? Menar du, att även den som lovat vara Herren trogen, kan tjäna honom med halv lydnad och kalla Sikems altare för *"Israels altare?"* (1 Mos 35:1) Betala honom dina löften.

Lik en brudgum, som blivit övergiven av sin trolovade, klagar Herren – och endast den, som vet vad det är att med smärta föda själar, kan något fatta vad denna klagan innebär:

**Så länge människan icke
har något högre mål än
att bli välsignad, kan hon
icke vara välsignad, ty
endast genom överlå-
telse åt Herren kan hon
bliva delaktig av honom.**

-Vad skall jag göra dig Efraim? Vad skall jag göra dig, Juda? Ty eder kärlek är såsom morgonskyn och såsom daggen, som tidigt går bort. (Hos 6)

O, att de hade samma nit om förbundets lagar, som de jaga efter dess förmåner!

-Men skreve jag min lag tusen gånger, säger Herren, bleve den dock aktad såsom något främmande. (Hos 8:12)

De gråta för att vinna Andens gåvor, men gå bort till sina avgudar. Huru länge

skola de gråta? Jag vet icke. Kanske hela livet.

Den olydige sonen kan icke åtnjuta sin moders kärlek genom tårar utan genom lydnad. Moderskärleken förbjuder henne att genom klemig uppfostran göda barnets onda anlag, ty hennes mål är karaktärens grundläggande; och därför måste barnen känna såväl hennes rättfärdiga sinnelag som hennes förlåtande kärlek. Vad mer, om än tårarna strömma! Fastän främmande för sin moders avsikter, skola de likväl en gång till sin glädje finna, huru högt hon älskade dem. De skola med ett barns tillgivenhet omfatta henne, dess mer de komma under hennes inflytande av hennes vilja. Detta är hemligheten. Egenviljan måste brytas. Hon giver allt och begär allt. Ty han älskar dig såsom en moder sitt barn. Och I skolen förstå varandra genom att äga varandra. Agans ändamål är delaktiggörelsen av hans helighet. (Hebr 12) Vi känna Gud genom hans eget väsen. (1 Kor 2)

Men så länge människan icke har något högre mål än att bli välsignad, kan hon icke vara välsignad, ty endast genom överlåtelse åt Herren kan hon bliva delaktig av honom. Hon måste giva sitt eget liv till spillo för att komma i åtnjutande av Guds liv. Och att äga Guds liv, det är mer än Guds välsignelse. Och därfter längtar hans hjärta, som har utgivit sig själv för oss, att vara ett med sitt folk, liksom en moder icke gärna kan giva något mindre än sig själv åt sina barn. Brudgummen har någonting högre i beredskap åt sin utvalda än *"ljuva känslor"* eller vad vi kalla välsignelse. Han vill giva henne kunskapen om sin kärlek.

Min vän! Har du intet mer att giva honom, som gav allt för dig – intet mer än dina tårar? Har du, som ända från moderlivet varit hans föremål, ingen större begäran än att bli välsignad? Om han så högt värderar din kärlek, att han ber om ditt hjärta, varför icke nu giva dig själv åt honom? O, krossa icke brudgummens hjärta med falska tårar, såsom det egensinniga barnet grusar en moders sista förhoppningar. Sjung icke: *"Din jag är!"* tills du är skild ifrån Gud. Ingen har makt över himmelens portar genom att ropa *"Herre!"* – Kristen, var är du?

2. Vi utvälja något arbete för honom i stället för att helga våra liv i hans tjänst.

Du vill göra något för Gud. Men se till, att du icke är ibland dem, som hindra Guds verk genom sin iver att tala, när de skulle höra. Mästaren hade velat uppenbara sig för dem, men de hade för det myckna arbetets skull ingen ro att vara stilla; och kanske även du på liknande sätt understundom gått ifrån din vän. De är alltid upptagna likt Marta, och hava ingen tid att höra, förrän någon grav öppnas eller stormen tvingar dem att kasta ankar. Och mången torde icke stanna, förrän Herren tagit honom avsides, där han icke hör något annat ljud än Herrens egen röst. En sådan vistelse i sorgens och lidandets öken har för mången själ blivit en trolovningstid (Hos 2).

Men de som välja något arbete för Herren göra även Andens maning att helga sina liv till ett missionsbud och säga: *"Jag kan icke bli välsignad, förrän jag kommer ut på missionsfältet"*. Och medan de hava förelagt sig själva den uppgiften att vara Herrens vittnen, är det så mycket större anledning att nu uppgiva sin plats, när de hava genom längtan efter Karmels seger förlorat Herrens under vid mjölskäppan. Nu kunna de till och med av omständigheterna förstå Guds vilja, ty de hava sett hans ledning i allt, och det skulle aldrig falla dem in, att Herren kallat så begåvade män och kvinnor som dem att valla Jetros får. Likväl hava de flesta Guds män haft sin klass att genomgå i öknens skola. Och de hava till och med efter fyrtioårigt studium darrat för livets tentamen. Men det går om sin tid för människan att lära, hur liten och ringa hon är.

Såsom sjögossen ej duger till befälhavare, så kan ingen oerfaren handhava dyrköpta själar utan skeppsbrott. Men äro vi alltid vakna över att missionen icke skall bedrivas med vackra ord utan

genom personligheter? Och hava de unga missionärskandidaterna tänkt på att personen själv är predikanten och icke det budskap han frambär. Det händer icke sällan att unga män gå åstad i egen kraft, och i stället för att vinna andra, med nöd kunna rädda sitt eget liv, såsom fallet var med en av Herrens egna lärjungar. Och hade han givit akt på Mästarens varning istället för att ordna sina vapen, så hade han icke fallit. (Joh 13:38) Och hade Mose varit stilla, till dess han var sin uppgift mogen, så hade även han skonat sig själv ifrån det stora nederlaget. Predikoämbetet gör icke människan bättre, om hon icke har någon större omsorg än att tala. Till och med den, som gör stora ting, kan vara så långt skild från Gud, att Herren säger: Jag känner dig

Guds ordning är alltid denna: helgad och sänd. Gud verkar, och vi arbetar. Icke tvärtom. Därför är det icke fråga om vad du skall göra, utan vad du skall vara, hans eller din egen.

icke (Matt 7.) Därpå ha vi, sorgligt nog, många exempel.

Den andliga verksamheten är ingen tillflykt för dåliga kristna. Såsom fienden riktar sina anfall mot härföraren, så äro i all synnerhet lärare och predikanter utsatta för djävulens och världens raseri. Om någon riskerar att förlora sin själ, så är det predikanten.

Sålunda är det icke missionen som helgar missionären. Tvärtom behöver den, som skall utgå på missionsfältet vara helgad. Och Guds ordning är alltid denna: helgad och sänd. Gud verkar, och vi arbetar. Icke tvärtom. Därför är det icke fråga om vad du skall göra, utan vad du skall vara, hans eller din egen. Den som icke är hans verkar sitt eget verk. Och de äro säkert få, som vandra i förutberedda gärningar (Ef 2:10).

Men helhjärtad överlåtelse åt missionens Herre gör den ringaste mission uppbygglig. Den som gör allt för Herrens egen skull föres närmare Gud genom att tjäna honom. En känsla av heligt ansvar gör människan allvarlig.

3. Ett tredje hinder för Guds verk i våra hjärtan är, att vi under strävan att få mer av Gud, icke giva mer av oss själva

Kristus har ingått så nära gemenskap med oss, att vi äro lemmar i hans kropp (Ef 4) ; det nya livet mätas av en påträngande livsfullhet, såsom allt inom naturens värld; men vi skola aldrig få mer av Gud, om icke han får mer av oss. I mån som han äger oss, äga vi honom. Källan måste ösas med tomma kärl. Själens kan vara uppfylld av Gud, så långt som hon själv är tom.

Vem önskar icke att bli välsignad och uppfylld intill all Guds fullhet! Vi formigen hungra efter att kunna säga: Allt ditt är mitt. Och medan allt är oss skänkt som hör till liv och gudaktighet (2 Petr 1), så är det Guds vilja att välsigna alla sina barn. Men vi skola aldrig komma till erfarenhet av Guds fullhet, förrän vi kunna oskrymt säga: allt mitt är ditt. Utgångspunkten för ett gudomligt liv är det självuppgivande, som dessa ord innebära: *"allt mitt är ditt!"* Min person, min ära, mitt inflytande, mina rättigheter, min tid, mitt liv, min vilja, mitt blod – allt är ditt. Joh 17:10

Den som vill komma till erfarenhet av att vara "såsom intet havande och dock allting ägande" får icke hava sitt liv kärt. I varje punkt, där människan lever sig själv, är hon oberörd av Guds liv, och den finaste form av egennytta är en, om än skattskyldig amalekit, som ständigt oroar själen. Men endast Anden utranssakar hjärtan. Endast Herren känner djupet i vår själviska natur. Endast kännedomen av hans kärlek kan föda heliga beslut i våra hjärtan.

Du frågar: Hur skall jag vinna hjärtats renhet och bliva ett kärl till heder? Överlämna dig helt, obetingat, sådan du är, åt Herren. Vad har leret att göra för att bli ett kärl? Överlämna det åt krukmakaren. Hur har min penna kunnat meddela en persons tankar till levande väsen? Hon endast vilade i min hand. Jag verkade och hon arbetade, ej såsom av egen kraft utan behärskad av min vilja. Så helt beroende av mig har hon varit, att det skulle icke falla någon av mina läsare in att fråga om jag använder "F" – eller "J"-pennor. Och likväl kan jag icke undvara henne. En överlåtelse åt Herren utplånar all egen berömmelse. Vi äro ej endast svaga. Vi äro intet. Och likväl kan Herren icke undvara oss. Hans hjärta utväljer oss, och vi måste bliva hans.

Ty änglar tager han sig icke an, utan Abrahams säd tager han sig an. ■

Går sakramentalismen mot en ny glansperiod i Sverige?

Del 2

Stig Andreasson

I en tidigare artikel har vi jämfört de mycket olika uppfattningar om nattvarden som två pastorer inom Pingströrelsen står för. Pastorena **Hultman** och **Halldorf** står som representanter för en evangelikal och en sakramentalistisk vinge inom samma rörelse. I den här artikeln skall vi påvisa att sakramentalismen lever och frodas både ytterst till höger och ytterst till vänster i den religiösa världen. De som eventuellt har trott att modern katolicism har övergivit gångna tiders extrema sakramentalism bör ta del av **Lillemor Hallins** artikel, som var publicerad i Dagen i juli 2006. Den skall vi citera och kommentera. Sedan tar vi en titt på situationen inom Trosrörelsen. Liksom i min förra artikel vill jag understryka att mina kommentarer gäller det läromässiga innehållet i det som skrivits och bör därför inte uppfattas som personangrepp mot författarna. Att de namnges och citeras är givetvis oundvikligt – likaså i all annan debatt. Vi börjar med Lillemor Hallins artikel och den vill jag ge följande överskrift:

Ärkekatolsk nattvardslära med karikatyr av protestantismen

Lillemor Hallin citerar Jesu ord då han säger:

-Den som äter mitt kött och dricker mitt blod har evigt liv.

Och hon citerar en del äldre liturgier

Nya Testamentet understryker ju gång på gång att Jesus Kristus en gång för alla blev offrad för att sona all världens synd...

som presenterar nattvarden med följande ord:

-Kungarnas Kung och herrarnas Herre, Kristus vår Gud kommer för att offras och för att utges som mat åt de troende...

Sedan konkluderar hon:

-Som nattvarens höjdpunkt tog man emot (och gör det än idag i alla de äldre kyrkorna) Jesus själv, hans kropp och hans blod. Det är inte bara en minneshögtid. Man deltar i Jesu förening med mänskligheten om och om igen. År 451 uteslöts de koptiska, syriska och etiopiska kyrkorna från den övriga kristna familjen. Men apostlarnas undervisning om nattvarden följde dem. 1054 skildes öst- och västkyrkan åt. Men båda bevarade den ursprungliga undervisningen. Alla dessa kyrkor hade ju sina rötter direkt i gemenskapen kring Jesus. I dessa äldsta kyrkor firas nattvarden dagligen över hela världen. Kristus själv stiger ned på vart och ett av dessa altare och utger sig själv som föda. Jesus blev ju människa för att vi skulle bli gudomliggjorda. Reformations kyrkor präglades av en ny tidsanda, renässansen, och dess framväxande individualism. Senare kom de evangelikala, och individualismen framträdde ännu mer. Apostlarnas undervisning kunde nu nytolkas efter individuella idéer, vilket vi ser i det oräknliga antal kyrkor, samfund och uppfattningar som präglar den protestantiska världen.

Detta är faktiskt en form av romersk-katolsk propaganda, som dessutom är förvånande primitiv då man betänker att den kommer från en person med Lillemor Hallins intellektuella resning. Den har visserligen också ett litet stänk av

snäv ekumenik. Ja, den är verkligen snäv, för även om det sägs att både den syriska, den koptiska och den ortodoxa kyrkan tillsammans med katolikerna har den rätta och ursprungliga nattvardssynen, så står det att protestanter och evangelikala gjort sig skyldiga till individuella nytolkningar av apostlarnas budskap. De har med andra ord kommit bort ifrån den ursprungliga sanningen.

Kristus stiger ned från himmelen tusentals gånger dagligen

Detta lär den katolska kyrkan. Artikeln vi citerat påstår att *i nattvarden kommer Kristus ned på de kyrkors altaren som har bevarat den s.k. "ursprungliga undervisningen."* Det saknas inte katolska författare som i högstämda ordalag beskriver just prästernas makt att under mässan få Kristus att stiga ned på kyrkornas altaren. Den katolske prästen **John O' Brien**, citerad av **Richard Bennett**, uttryckte följande:

-När prästen uttalar de underbara instiftelseorden när han ända upp till himlen, får Kristus att stiga ned från sin tron och placerar honom på altaret för att han där på nytt skall framställas som ett offer för människornas synder. Prästen har större makt än kungar och kejsare. Den övergår både änglar och helgon, keruber och seraffer. Ja, den övergår till och med Jungfru Marias makt. Medan den heliga Jungfrun var det mänskliga redskapet till att Kristus blev inkarnerad en enda gång, får prästen Kristus att stiga ned från himlen och bli

närvarande på våra altaren som ett evigt offer för människornas synder – inte bara en gång, men tusen gånger! Prästen talar, och Kristus, den evige och allsmäktige Gud, böjer sitt huvud och åtlyder ödmjukt prästens order. Se hur upphöjd den kristna prästtjänsten verkligen är!

Normala människor uppfattar förmodligen sådana uttalanden som ett utslag av religiöst storhetsvansinne, producerat av en sjuk hjärna. Men det finns tyvärr många exempel på liknande uttalanden, både av påvar och andra eminenta katolska personligheter, som med samma hänförelse beskriver storheten i det katolska prästämbetet. När en liten människa, klädd i prästkläder, menar sig ha makt att beordra Honom som har all makt i himmel och på jord att stiga ned från himmelen till ett altare, då kan vi med rätta tala om blasfemi (hädelse). Man undrar om de som omfattar denna makabra tro aldrig har läst Romarbrevet 10. Där kan vi läsa följande:

-Men den rättfärdighet, som kommer av tro, säger så: "Du behöver inte fråga i ditt hjärta: Vem vill fara upp till himmelen nämligen för att hämta Kristus ned?" –Vad säger den då? "Ordet är dig nära, i din mun och i ditt hjärta, nämligen Ordet om tron, det som vi predikar." (Rom 10:6,8)

Det betyder att Jesus Kristus faktiskt är oss lika nära som löftena i Hans eget Ord. Så välsignat enkelt är det! Talet om att hämta Kristus ned blir både meningslöst och överflödigt. Han har ju själv redan en gång stigit ned från himlen och kommit till oss i människogestalt. Då fullbordade Han frälsningsverket genom sin död och uppståndelse. Och nu är Han allstädes närvarande genom den helige Ande. Men i fysisk och synlig gestalt är han i himlen, ty Bibeln talar om

-Jesus, vilken himmelen måste behålla intill de tider, då allt skall bli upprättat igen. (Apg. 3:21)

Kristus offras på nytt på altaret för människornas synder

Lägg märke till påståendet i artikeln, att i nattvarden kommer Kristus för att offras. Att detta skulle vara

den apostoliska och ursprungliga förkunnelsen om nattvarden är fullständigt orimligt. Nya testamentet understryker ju gång på gång att Jesus Kristus *en gång för alla* blev offrad för att sona all världens synd. Inte på någon kyrkas altare men på Golgata kors. Hela den katolska mässan är en förnekelse av Jesu egna ord på korset: "Det är fullbordat." Det var just den katolska läran om mässoffret som reformatörerna så starkt protesterade emot. Orsaken härtill var naturligtvis inte, som Lillemor Hallin påstår, att de var påverkade av renässansens nya tidsanda, men helt enkelt att de genom att rannsaka den Heliga Skrift insåg att påvekyrkan hade hamnat på villospår.

Lillemor Hallin tvekar alltså inte att citera texter som tydligt säger att Kristus stiger ned på altaret *för att offras*. Så säger också flera katolska katekeser och det är officiell katolsk lära att Kristus offras på nytt i mässan. Detta sker då brödet och vinet förvandlas till hans lekamen och blod (den s.k. transsubstantiationsläran). Den store katolske kyrkoläroaren Sankt Thomas lär ha yttrat följande:

-Herrens kropp blev offrad på korset för att sona arvsynen, men den offras ständigt på altaret för de dagliga synderna, så att Kyrkan kan bära fram en offergåva som blidkar Guds vrede.

Tydligare kan det knappast sägas att Jesu offer på korset betraktas som otillräckligt. Just detta gör den katolska nattvardsläran blasfemisk.

Kyrkohistorien vänds upp och ned.

"Alla dessa kyrkor hade ju sina rötter direkt i gemenskapen kring Jesus," skriver Lillemor Hallin om de s.k. "gamla kyrkor" som i likhet med katolikerna påstås ha bevarat den ursprungliga nattvardssynen, den som evang-

eliska kristna har förrirrat sig bort ifrån? Men hur kan någon som har läst något lite kyrkohistoria tänka att den nuvarande katolska mässoffersläran har sina rötter i urkristendomen eller i gemenskapen kring Jesus? Praktiskt taget alla vederhäftiga böcker i kyrkohistoria säger ju precis det motsatta. Den urkristna minnesmåltiden förvandlades med tiden till en offergudstjänst mirakulöst utförd av en präst. Vanligen omtalas **Cyprianus**, som levde i det tredje århundradet, som upphovsmannen till nattvarden som offergudstjänst. Den franske senatoren och historikern **Pressensés** sju volymer om de kristnas liv och lära under de tre första århundradena ger ovärderlig kunskap just om de förändringar som ägde rum i den officiella kyrkan i förhållande till urkristen tro. Nutida katolsk nattvardsuppfattning är olösligt förbunden med läran om transsubstantiationen. Ingen kan nämligen tro att vanligt bröd och vin på ett altare kan sona synd. Men blir brödet och vinet bokstavligt och mirakulöst förvandlat till Kristi lekamen, blod och gudom har man i varje fall en filosofisk grund för offertanken. Men nu vet vi ju att transsubstantiationen är en sentida uppfinning. Själva ordet var okänt före 1100-talet. Det stora uppslagsverket *Britanica* säger att

-*"Transsubstantiationsläran"* utformades av katolska teologer från det trettonde till det femtonde århundradet.

Och den är som sagt själva förutsättningen för det katolska mässoffret. Den katolska mässan kan därför omöjligen vara identisk med den urkristna nattvarden. Allt detta måste Lillemor Hallin, som besitter hög lärdom på många områden, vara klar över. Detta gör att hennes påståenden blir ännu mer gåtfulla.

Den katolska kyrkan har inte ens bevarat sitt eget praktiserande av nattvarden intakt under seklernas gång. Kyrkomötet år 1415 bestämde att hädanefter

skulle bara prästen dricka av vinet i mässan. Folket skulle endast få del av brödet. Detta är speciellt anmärkningsvärt eftersom katolska kyrkan vanligen tolkar Jesu ord i Joh. 6 bokstavligt, då han säger att:

-Om ni inte äter människosönnens kött och dricker hans blod har ni inte liv i er.

Detta borde då innebära att ingen katolik, utom de som tillhör prästerskapet, har kunnat få andligt liv sedan 1400-talet. Möjligen också med undantag av de nutida nattvardsgäster som i en del kyrkor får lov att doppa oblaten i vinet. Allt detta borde få tänkande katoliker att fråga sig vad deras påvar, teologer och kyrkoledare egentligen har sysslat med under historiens gång.

Lillemor Hallin vet mycket väl att sakramentalismen kan skymma bort Jesus precis som pastor Hultman varnar för i sin artikel i Dagen. Det har hon själv skrivit i sin bok *"Strömmar av liv"*, som hon var vänlig nog att sända till mig för några år sedan. Där talar hon själv om katoliker som blir tillfrågade varför de gått över till en pingstförsamling eller något liknande. De brukar då svara: *"Det var först här som jag fann Jesus."* De svarar också att *"de i den katolska kyrkan endast mött sakrament, sakramentsförvaltare och symboler som helt skymt Jesus själv"*.

Jag blev gripen då jag läste dessa ärliga och uppriktiga ord som Lillemor Hallin skrev i ovannämnda bok. Det påminde mig så mycket om den andliga nöd jag själv sett så mycket av under många år i det katolska Frankrike. I den artikel som jag nu har citerat och kommenterat känner jag inte riktigt igen författarinnan till boken *"Strömmar av liv"*. Om sakramenten verkligen kan skymma bort Jesus själv står det väl klart att det inte är en förnyelse av sakramentalismen vi behöver utan en förnyelse av den levande Kristusförkunnelsen. Låt oss göra allt vi kan för att den förnyelsen må komma!

Nu skall vi flytta över till den yttersta vänstern i det religiösa landskapet.

Ulf Ekmans och Trosrörelsens nya sakramentala teologi

Pastor Ulf Ekmans bok *"Doktriner"*, kom ut 1995. Han skrev då bland annat följande:

-Nattvarden har blivit en nästan magisk ceremoni där Jesu offer på Golgata upprepas om och om igen, fastän oblodigt. Det är oerhört egenmäktigt att reducera frälsningens hemlighet och verklighet till

yttre handlingar. Genom att dessa handlingar har blivit ritualiserade och mystifierade har människor uppfattat dem som magiska. Om rätt person (en vigd präst) använder rätt ritual och utför de rätta handlingarna så försäkras människan ingång i Guds rike. Jesus säger klart att nattvarden är en förbunds måltid. Vinet representerar Jesu offerdöd på Golgata då hans blod utgjuts, och brödet representerar hans kropp som bryts sönder på korset. Den som tar del av hans offergåring i tro blir delaktig i förbundets välsignelser. Han "äter" av Jesu verk på korset och får liv, kraft och välsignelse av det. Att i bokstavlig mening äta av brödet och dricka av vinet innebär enligt Paulus en ständig påminnelse om vad Jesus har gjort på korset. En förkunnelse om Jesu död och Jesu återkomst. En andlig del-

*För några år sedan
försäkrade Ulf Ekman
att läromässigt hade
ingenting förändrats
på Livets Ord sedan
församlingen startades.
Detta vågar nog
ingen påstå idag.*

aktighet i Jesu gåring på Golgata.

Ingen bibeltroende kristen torde ha något att invända mot denna syn på nattvarden. Ekman förkastar med all tydlighet den katolska mässan, som innebär ett upprepande av Jesu offer. Han varnar för uppfattningen att om bara en vigd präst utför handlingen, så har den verkan. Det måste innebära att han är skeptisk både till läran om den s.k. "apostoliska successionen" och till sakramenten som förmedlare av andligt liv. Om brödet och vinet i nattvarden säger han att de "representerar" Jesu lekamen och blod. Han uppfattar alltså nattvardselementen som symboler. Den troende "äter" (inom citationstecken) av Jesu verk. Att konkret delta i nattvarden innebär åminnelse, förkunnelse av Jesu död och återkomst samt en andlig delaktighet i Jesu verk. Allt detta kunde till och med Johan Calvin, som många betraktar som verkligt farlig, ha sagt "ja och amen" till.

Elva år senare ger Ekman ut en bok

om nattvarden under titeln "Tag och ät." I den använder han uttrycket "realpresens" om Jesu närvaro i nattvarden. Det betyder alltså att Jesus är "verkligt" närvarande. Ekman framställer detta som ett mysterium. Han står för en helt bokstavlig uppfattning av dessa Skriftens ord. Jesus sade nämligen vad han menade och menade vad han sade, då han instiftade nattvarden med orden: *"Detta är min lekamen. Detta är mitt blod."* Enligt Ekman är det självklart att lärjungarna uppfattade dessa Jesu ord helt bokstavligt, trots att han själv för tio år sedan uppfattade dem symboliskt. De som inte är bokstavstroende på detta område förpassas nu av författaren till den kategori som förnekar det övernaturliga, vilket han själv alltså gjorde för tio år sedan.

I slutet av boken skriver Ekman att han mött ett behov, speciellt hos yngre troende, att:

-få del av de rikedomar som den helige Ande deponerat i Kyrkan genom tiderna. Nattvarden är definitivt en av dessa skatter. Man bryr sig helt enkelt inte om, om det är "katolskt" eller "protestantiskt", ifall det är "evangeliskt" eller "karismatiskt" utan frågan blir istället om det är genuint kristet och då alltså är sant.

Detta är "ekumenisk vidsynhet" i högsta potens men samtidigt totalt förvirrande. Vi har redan påvisat att enligt katolsk uppfatt-

ning kommer Jesus för att offras på nytt vid varje nattvard (mässa). Det kunde Ekman inte acceptera 1995. Idag menar han att det spelar ingen roll om nattvarden uppfattas katolskt eller färgas av en annan trosriktning. Bara trosinnehållet är kristet och därmed sant. Men allt som går under kristen täckmantel är tyvärr inte sant. Diametralt motsatta uppfattningar kan ju heller inte alla vara sanna! Pastor Ekman har tydligen ändrat mening på väsentliga punkter och pläderar nu för en sakramental, magisk-mystisk nattvardslära samtidigt som han menar att nattvarden kommer att bli en enande faktor för alla kristna. Om den redan långt gångna lärolikgiltigheten växer får han kanske rätt. Även andra representanter för trosrörelsen har yttrat sig på liknande sätt, vilket tycks tyda på att denna rörelse är på väg att bli sakramentalistisk. För några år sedan försäkrade Ulf Ekman att läromässigt hade ingenting förändrats på Livets Ord sedan församlingen startades. Detta vågar nog ingen påstå idag. ■

Förnya i dessa år dina gärningar!

Appell av Tage Johansson

I Habackuks 3:2 läser vi:

-HERRE, jag har hört om dig och häpnat.
HERRE, förnya i dessa år dina gärningar,
låt oss förnimma dem i dessa år.

Gud är alltid angelägen att utföra sina gärningar, men han måste få redskap genom vilka han kan utföra dem. Gud är alltid redo. Men det finns också speciella tider för Guds handlande. Johannes Döparen uppträdde en speciell tid. Och vi lever just nu i en speciell tid för Guds gärningar. Gud är mycket angelägen att församlingen ska bli intakt med den uppenbarelse som han har givit sitt folk i ordet. Gud vill använda Kristi brud, hans kropp, församlingen, som som redskap.

Det finns många bilder och förebilder om vad församlingen är. Som den framträder i Nya Testamentet förstår vi att det är något unikt och underbart. Vi ser det framför allt i Efesierbrevet och läser om hur detta fungerade på apostlarnas tid. Gud vill ingjuta i våra hjärtan en tro för att han har möjlighet att till fullo upprätta sin församling genom vilken han vill utföra sina gärningar.

Johannes Döparen uppträdde, och det är väldigt intressant att se hur han fick bli banbrytare och öppna möjlighet för Herren att komma till sitt folk. Gud skulle gå fram på ett mäktigt och underbart sätt.

Johannes blev kallad att vara en Guds nasir. Redan i moderlivet uppfylldes han av den helige Ande. Det är uppenbart att om Gud ska kunna utföra sina gärningar genom oss, måste vi uppleva en sådan relation till den helige Ande som Johannes Döparen hade. Det ska ju inte ske genom någon människas styrka eller kraft, utan genom den helige Ande. Det gäller att ha ett nasirförhållande till Herren. I nya förbundet är det inte fråga om bara några enskilda individer, utan alla, hela församlingen är Guds präster. Alla får en helig tjänst att utföra.

Profeten Elisa skulle på sin tid ställa tillrätta de missförhållanden som gav missväxt - att vattnet var dåligt. Han använde då en ny skål. Vi kan säga att Johannes Döparen var en ny skål. Han hade saltet och han hade ljuset. Han var inte ljuset, men han vittnade om ljuset. Han var en god representant för ljuset. I likhet med

profeten Elisa bar han fram saltet i en ny skål. Och så blev vattnet sunt. Det är Guds sanning vi behöver. Det enda som kan förändra något. Vi upplever många gånger ondskan i vår tid fruktansvärd. Det gjorde Habackuck också. Han förebrädde Gud: -Ser du inte ondskan som råder? Det är klart att Gud gjorde det. Habackuck var ganska förtvivlad. Han säger:

-Däri genom bliver lagen vanmäktig, och rätten kommer aldrig fram. Ty den ogudaktige snärjer den rättfärdige; så framstår rätten förvrängd. (Hab 1:4)

Men när Johannes uppträdde, då stod han för sanningen, och ingen kunde snärja honom. Han var befäst i Guds uppenbarelse, han hade mött Gud i öknen. Han var ingen dusinmänniska. Man kunde inte finna någon som han i de etablerade sammanhangen, i de religiösa kretsarna. Han var en gudsmänniska med ett budskap från Gud. Han var fylld med salt och utgjorde för den tiden det kärll Gud behövde.

-HERRE, förnya i dessa år dina gärningar. ■

Utanför lägret

Forts. fr. sid. 23

död men också om vår död om vi är hans trogna efterföljare. Det handlar om befrielse ifrån döda gärningar till att tjäna den levande Guden. Även om inte jag blir större. Även om jag måste acceptera att mista en fot, en hand, ett öga. Hela kroppen, hela jaget bränns upp i eld när han får tala, när hans

undervisning får makt med själva hjärtegrunden, med vårt innersta. Han vill ge befrielse ifrån döda gärningar till att tjäna den levande Guden.

Låt oss be honom om hjälp att se detta, att hitta vägen vidare såsom hans trogna som vittnar vad som är sant om honom och inte drar oss undan. Det är fråga om en trons kamp. Världen kan inte hata er, men mig hatar hon, eftersom jag vittnar om henne att hennes gärningar är onda, sa Jesus. Han vill befria, rena våra samveten

från döda gärningar. Är det något som världen hatar att höra, är det att hennes gärningar är onda. Världen hatar att höra att hennes religions gärningar är onda. Men Jesus kommer och han avslöjar detta. Människor måste befrias ifrån denna ondska. Därför skonade Han icke sig själv.

-Låtom oss alltså gå ut till honom "utanför lägret" och bära hans smälek. Ty vi hava här ingen varaktig stad, utan söka efter den tillkommande staden. ■

Möten från bibeldagar i januari 2008 Tema: *Utanför lägret*

- ☐ 080103 18.00 Inledningsmöte, Robin Widén, Hans Lindelöw m fl
- ☐ 080104 12.00 Hans Lindelöw, *Offer tjänsten I*
- ☐ 080104 15.00 Hans Lindelöw, *Offer tjänsten II*
- ☐ 080104 19.00 B V Henry, *"Hanoks vittnesbörd"*
- ☐ 080105 12.00 Stig Andreasson, *"Skrifternas tröst"*
- ☐ 080105 19.00 Väckelsemöte, Paulus Eliasson m fl
- ☐ 080106 11.00 Hans Lindelöw, *"Utanför lägret"*
- ☐ 080106 15.00 Paulus Eliasson, *"Elias kamp"*
- ☐ 080108 12.00 Stig Andreasson, *"Jesu frid - trots tidsläget"*
- ☐ 080108 19.00 B V Henry, *"Vår kallelse"*
- ☐ 080113 11.00 Robin Widén, *"Att bära sitt kors"*
- ☐ 080113 12.00 Emanuel Johansson, *"Guds rike - invärtes i eder"*
- ☐ 080113 19.00 Hans Lindelöw *"Falska profeter"*

Pris: 30:-/CD

Beställningsadress: Se kontaktrutan

Pilgrimsfolket i Norge

Direktsända möten över internet!

Tider:

Onsd 19.30 Bibelstudium

Sönd 18.00 Väckelsemöte

Video: www.pilgrimsfolket.no/video.html

Ljud: www.pilgrimsfolket.no/audio.html

Besöksadress: Fredensborgvn. 24F, Oslo

Välkommen att fira
påskhögtid tillsammans med
Maranataförsamlingen i Stockholm!

20 - 24 mars 2008

"Varför gingen I då ut?"

Frågan ställdes av Jesus, angående tröskelprofeten som banade väg för Frälsaren. Och många har gått ut till den frihet Jesus ger i väckelse, frälsning, förnyelse och tjänst. Men varför går så många in igen? Åter till ritualism, klosterväsande och lagträldom.

Vi samlas till bibelstudier, samtal och väckelsemöten. Missionär Stig Andreasson, med många års erfarenhet i katolska Frankrike, tillsammans med församlingens lärare och andra tillresande vittnen medverkar.

Inga fasta avgifter för kost och logi. Finansiering genom Nya testamentets offerprincip.

Adress, mer information och anmälan:

Se adressrutan

Radio Maranata ● Stockholm, 88 MHz

NYA TIDER!

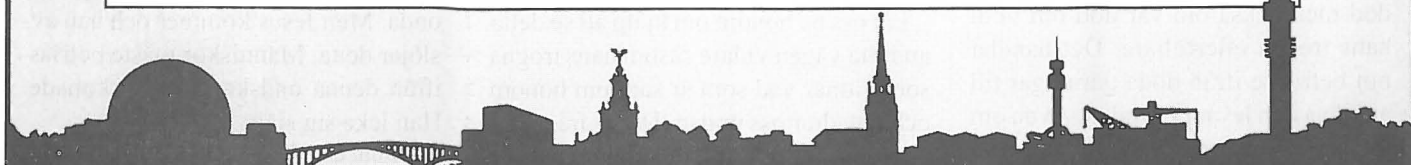
Må - fr 8.00 - 8.30

Lö - sö 8.00 - 9.00

Må & on 18.00 - 19.00

Må - To 23.00 - 23.30

Lö - Må 2.00 - 2.30

Göteborg, 94,9 MHz

Tisd 21.00, Lörd 15.00

Radiosändningar via internet:

www.maranata.se

VÄLKOMMEN TILL MÖTEN HOS MARANATAFÖRSAMLINGEN!

Tider:

Månd-fred 12	Bönemöte
Tisd 12 & 19	Bibelstudium
Torsd 19	Bönemöte
Lörd 18	Ordet och bönen
Sönd 11	Ordets förkunnelse
Sönd 18	Väckelsemöte

För ytterligare information, se hemsidan,
Dagens Nyheters predikoturer och
kontaktrutan till höger.

LIVE- SÄNDNINGAR

Bibelstudier, väck-
elsemöten och
förkunnelse sänds
över internet!

www.maranata.se

(Mötena lagras också
för nedladdning)

Kontakt

Besöksadress:

Bällsta Missionscenter, Bäll-
stav. 100, Bromma, Stockholm.
(Kommunala färdmedel: Buss
112, 113, Hpl. Solvalla)

Beställningsadress:

BÄLLSTA MEDIA CENTER
Box 201 34, 161 02 Bromma

Tel: 08-98 56 83

Fax: 08-98 21 39

E-post: info@maranata.se

Hemsida: www.maranata.se

Pg.nr: 495 46 24-5

**OBS! Alla priser är
exklusive porto.**

Sakramentalismen i sökarljuset

Två nya skrifter av Stig Andrasson

Stig Andreasson har en ingående kännedom om den
Katolska kyrkan. Både genom studier, och personliga erfa-
renheter från missionsarbete i Frankrike.

I dessa två nya böcker presenteras två av den Katolska
kyrkans sakrament; dopet och nattvarden. Aktuellt och
intressant för den som vill sätta sig in i den förföriska
teologi som idag är på frammarch i de evangeliska för-
samlingarna.

79 sidor, häftad, 29:-/st

Missionshotellet!

Budget 345:- (inkl. frukost)
Enkel 525:- (inkl. frukost)
Dubbel 695:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma

08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-
Sthlm
440:-

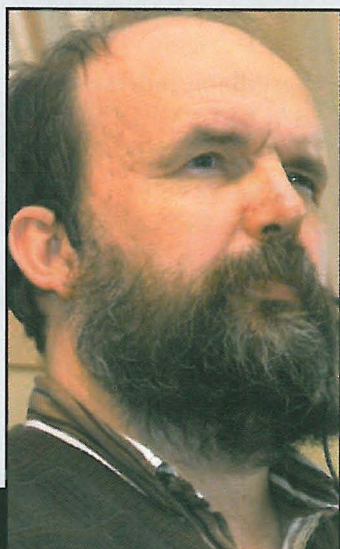
08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Böcker, musik m.m.

Listor över böcker, musik,
mötesinspelningar m.m. finner
du på vår hemsida, under fliken
Bällsta Mediacenter.

Stå till Guds förfogande

Hans Lindelöw

Om vi läser bibeln kommer vi att påverkas av den. Antingen läser vi i den några gånger, och lägger den ifrån oss. Då kan den inte göra mycket intryck på oss. Eller så kommer vi vid läsandet av bibeln att finna den verkligen värd att läsas, så vi får svårt att lägga den ifrån oss. Det är så med bibeln, och det är så med Jesus. Jesus har själv sagt att antingen församlas vi omkring honom, med honom, eller så rör vi oss i en annan riktning. Vad är det som kan dra oss till honom, så att han får möjlighet utöva inflytande över oss?

Hans Fader drar oss till honom. Jesus säger att *"ingen kan komma till mig om inte Fadern som har sänt mig, drar honom"*. Detta ord drar talar om att det finns en oerhörd dragkamp i tillvaron. Mycket drar, antingen åt ena eller andra hållet. Nu finns möjlighet att dras av Gud. Då är det lätt för människor att tänka: Han drar inte mig, alltså räknas jag inte. Men det finns en sida att tänka på här: Vi måste ställa oss till förfogande. Vi måste gå till den Gamla Boken, öppna och läsa, och inte släppa taget, utan hålla fast. Om den gamla boken får tala till oss, om vi vänder vårt hjärta till ordet, då får vi något som omtalas i bibeln: Vi får ett tecken på vår panna, för Ordet talar till oss och påverkar oss.

I Hesekiel talade Herren till en man som stod till förfogande:

-Gå igenom Jerusalems stad, och teckna med ett tecken på pannan de män som sucka och

jämra sig över alla styggelser som bedrivs därinne. (Hes 9:4)

Sucka och jämra sig - är det eftersträvars- värt? Någon nämnde tidigare om att det fanns dem som önskade pietisterna bort från jordens yta. Dessa fromma präglades av den sorg som Jesus själv säger att den faktiskt innebär en salighet. Det kanske inte är så lätt att ha göra med och förstå sådana människor. De som suckar och jämrar sig, men ändå är saliga. De suckar, men inte över vad som helst. Man kan gå omkring och sucka över både det ena och det andra. Över att man är trött, är less och tycker att tillvaron är meningslös bara för att man inte känner sig underhållen. Men här handlar det om att sucka och jämra sig över de *styggelser* som bedrivs. Det innebär att man anser det vara styggelser som Gud säger är styggelser.

Jesus talar också om styggelser. Det är sådant som drar människor ifrån Gud. Det som skapar utrymme för avgudadyrkan istället för sann tillbedjan. Det som skapar utrymme för alla onda gärningar som står i strid mot Guds lag - att stjäla, ljuga, osv.

Allt detta onda får vi möjlighet att vända oss ifrån när vi hör hans kallande röst, när vi hör den profet kalla som står till Guds förfogande. Sådana profeter var Elia och Johannes. Vi tackar Gud för att vi kan ta del av de ord som dessa profeter en gång talade, de finns fortfarande kvar i bibeln.